

For Better Or For Worse

Ewa Wuczyńska
Julek Franco-Janecki
Amelia Frączkiewicz
Jan Kapliński
Olga Jackowiak
Bartosz Świdnicki
Kaja Oszczęda
Zofia Rzegocka
Ignacy Charaszkiwicz

A Collection Of Short Stories

For Better Or For Worse

Autorzy:

Ewa Wuczyńska

Julek Franco-Janecki

Amelia Frączkiewicz

Jan Kapliński

Olga Jackowiak

Bartosz Świdnicki

Kaja Oszczęda

Zofia Rzegocka

Ignacy Charaszkiwicz

Spis treści / Contents

- 04 **The Thinking Cat** Ewa Wuczyńska
- 13 **Sherlock Bones and the History
of a Fraudulent Imitation** Julek Franco-Janecki
- 19 **Gwiazdy** Amelia Frączkiewicz
- 25 **Yakuza** Jan Kapliński
- 31 **Reflections** Olga Jackowiak
- 34 **The Journey** Bartosz Świdnicki
- 39 **Spike, dobrze że jesteś...**
opowiadanie oparte na historii prawdziwej Kaja Oszczęda
- 49 **Alden - The Old Friend** Zofia Rzegocka
- 58 **The New Chapter** Ignacy Charaszkiwicz

Ewa Wuczyńska
The Thinking Cat

MILO

I despise rain. I hate a lot of things. I hate rain, I hate it when it's too hot, I hate it when I hear a car honking past my window, I hate the smell of dirty clothes, I hate lemons, I hate rosemary and thyme, I hate cucumbers and I hate bananas, I hate mustard and I hate, hate, hate the scent of lavender. I think one of the only things I like is my owner. Cassie. Cassie is my favourite thing in the world, she has lengthy, curly wine red hair, viridescent eyes, just like mine, wonky teeth and a crooked nose with freckles covering every inch of her body. She smells like catnip and I love it. She is beautiful, and she is nice to me, she is always smiling and kissing my paws, and my ears, she is the only person in the world who doesn't annoy me.

I am currently sitting in front of the door to the house waiting for her to come home from school. She does this every single day, god its like she doesn't want to spend any time with me. Its always "No Milo, I can't pet you right now, I have homework", or "No milo, I can't cuddle with you I have to go to school", and then she spends nine hours there, its like that frigid place takes up all of her free time. But she comes back everyday at the same time, when the riotous bell from downstairs rings out five times, and I have just enough time to race out of her room and down the stairs to greet her by the door. But the bell already rang, a while ago, and she isn't here.

I'm still sitting by the door when I hear the noise that has overtime become the bane of my existence. A booming, obnoxious, head splitting, deafening cackle coming from the thrash of her stupid brother Charlie getting home. I hate Charlie. He is noisy, infuriating, antagonising, always barging into Cassies room when she's busy, always trying to pet me, always yelling at Cassie and the rest of the residents of our house. I also hate her parents. They act as if they're in charge here, yeah, funny. I mean its embarrassing for them, but its aggravating to see Cassie doing anything they tell her to, its like they're in charge of her, in her own house! I'm pulled from my thoughts when Charlie darts into the room and instantly reaches out to pick me up. Not again. I hiss and he jumps, scared. Good. I turn back around and stare at the door. Waiting...

Okay, this isn't funny now. I have been sitting here for so long, its already dark outside, and Cassie still isn't here. Where is she? Whats going on ? She has never left like this. I am beginning to panic. Why isn't her family panicking ? Why is her brother watching tv in the living room ? And why on earth are her parents cooking dinner like any other day?! What the hell ? Do they not care about her at all?

I have had enough, I stride into the centre of the living room and cry out “What is wrong with you guys? Cant you see Cassie is missing!”, her stupid mom turns around from her cooking and smiles at me. “Aww, hi kitty. You want a cuddle?”, she is approaching me way too fast. Her hand reaches out to pick me up and the odour of lavender reaches my nostrils. Oh. My. God. No. No. No. I recoil and... oh no. I think I’m going to be sick. I bite her, hard, and run.

The sounds of her mom cursing after me still ring in my ears as I scurry to our garden, through the cat flap, and sneak through a hole in our fence. I continue to charge through the neighborhood streets as I try to push the worries, and that hideous smell, out of my head. WHERE THE HELL IS CASSIE ?!

AGENT MORGAN WHITE

I woke up in a rotten mood this morning, I had to get to work at 8:00 instead of 9:00 as my genius of a boss, Mr Johnathan Brookes, is making the whole precinct come in early because of some dumb homicide. So I had to leave my house at 7:20 and for the rest of the day I was exhausted. That was the day that the case began. Other than the fact that I was tired it was a totally normal day, I had a bagel and coffee at the precinct with Juliette, my coworker, when we got a call about some little girl who went missing in the suburbs. We got all of our things together and went to interview the family.

Rosewood hill was a beautiful road, even in the boiling summer, there was shade everywhere from tall and flourishing pink crabapple trees and as we pulled up to the vic’s house we passed at least three lemonade stands being run by little kids from the neighborhood. We arrived at a lovely house with white walls and a big balcony with plants practically falling off of it. I admired the fence and noticed that there was a small hole in it, not relevant right now.

We entered the house, and I hated it. I was instantly met with cries and sniffles, as per usual. Introducing myself to the little girl’s parents, her mom cried whilst clinging onto my arm and smearing her tears all over my newly washed dress shirt.

I gathered up all the information that I needed from her mom, the little girl, Cassie, was meant to have been staying the night at a friends house, Jennie... something, but Jennie had come home from school alone without her friend. Apparently unaware of the fact that Cassie was going to sleepover, she probably ran away, stupid little girl.

Juliette continued questioning the parents as I took a nice look around Cassie’s

room. She seemed to be a clean girl, her bed was made, there were no clothes on the floor, all her books on a shelf were colour coordinated. Wow, she really cleans, everything was categorised in some way, her wardrobe had all black socks together, white socks together, and colourful, same went for shirts, trousers, and shoes. There wasn't a single toy in the room, but there was cat fur everywhere, and a cats bed under her bed, as well as a few cat toys in a small white drawer under her desk. That's strange, I didn't see a cat anywhere.

Walking out of the house, I stopped to ask Cassie's parents where their cat is. They looked to each other and her dad replied, "Oh, Milo, he's an annoying little thing, hates everything but Cass, ran away when she didn't come home. Happens all the time, he'll be back by nightfall.", he looked quite sure of himself but, for some reason, I wasn't convinced.

MILO

I slow down when I realise that I have no idea where I am. Great. I'd been running around for a really long time, I must not have noticed when I took a new turn. I look around to see if I recognise anything. Well there's the same type of tree as in our garden, and.. oh thank god, there's the fabric that Cassie's mom uses to sow, oh wait, no, never mind, its faeces. Disgusting, they didn't even kick any dirt on it or anything. I keep walking, I guess if I walk and walk I am guaranteed to at some point end up back where I started.

God, I am so extremely tired, I have been walking around for I think hours, if not days. I hate walking. Im exhausted, and I am passing this filthy rainbow colored fence for the 10th time now. Im beginning to get bitter and cold, and I'm ravenous, why didn't Cassie come home today ? I'm still thinking about it and I just can't stop.

I am about to stop walking and give up, when... that smell, is it what I think it is? Catnips, thank god, Cassie is somewhere here. I follow the scent and only get more excited when I see stray red hairs on the floor, she was definitely here, oh thank god, there's her hoodie. Wait why did she leave her hoodie on the floor in some random alley.

I walk looking at the floor, looking for anymore signs of Cassie or her belongings, I stop when the Catnip scent gets extremely strong, and I look around. Oh god. No. Is that what I think it is? No, please no.

I turn the corner and I see my poor Cassie laying on the floor crying and a tall

man is crouching down next to her whispering something. I jump to her clawing at the man plunging my nails into his arms and any place I can reach on his body. The man screams and jumps back kicking me as he runs away. I scramble back on my feet and run to my Cassie. A tear escapes her eye as she lays perfectly still smiling at me one last time before closing her eyes and completely stilling.

AGENT MORGAN WHITE

Juliette and I quickly drove by Jennie's family house, they unsurprisingly knew nothing, so without anything else to do we got back in the car and began to drive back to the station, to look over our evidence.

"I don't get why they're all so stressed man, she probably just ran away on a whim somewhere and will be back by the end of the day" Juliette quipped whilst picking at her nails. "I don't know, I mean there are only like, three hours left of the day" I replied checking my watch. We fell into a comfortable silence, interrupted by the familiar buzz of my intercom telling us we have a new lead.

"See? She probably came home" how I wish that this statement was correct.

I've seen a lot of murder throughout my life, but this was just sad. The tiny little girl, Cassie, almost 9 years old, lay dead on the ground, in a side alley right next to her primary school. Her body was limp, a tint of green and totally pale. It was miserable.

I turned around from the scene feeling a little sick, and I saw a black cat sitting right behind my feet. What on earth? I looked closer and the cat's paws were covered in blood, his ears as swell, and his collar looked like it used to be white, but was now, yep you guessed it, red. I leaned down and the cat instantly sat up straighter, I reached my hand out letting the cat get acquainted, and when it relaxed I went to look at the collar. The words I found only confused me more, "MILO" in big bold black letters atop of a silver star hanging from the dirtied collar. It's her cat, the poor dead girl's cat.

MILO

I look to the two detectives standing above me and honestly I'm too sorrowful to even make an effort to push them away from me. The girl is looking at me with worry as I cry. "he's crying" she says leaning down to stroke me. For some reason I feel comfortable with her touching me, I look at the guy standing next to her who's looking at me rather sceptically and I lightly hiss at him. I turn back to the girl and

say “I saw who did it”, her eyes momentarily widen before she shakes her head and I continue speaking “I know who it was, let me help. Please”

The girl looks at me confused as her partner speaks up, “Jesus, why is that cat meowing so much. Come on Juliette nothing to see here let’s go back to the station.” She slowly nods and dubiously begins to get up. “No! Take me with you. I can help, seriously” I try again. This time the girl, Juliette, looks scared. She leans back down and whispers cautiously so her partner can’t hear “a-are you um.. talking to me?” I nod furiously and say “who else would I be talking to?”

She looks stumped as she mumbles something under her breath picking me up and turning to her partner. “We’re taking the cat. Maybe it can help in some way” Her partner laughs, oh god I already hate him, he sounds just like Cassie’s brother. “Yeah maybe it’ll solve the case for us” he comments, as I hiss at him turning back to Juliette.

“Tell him, that you understand me. Tell him you think I can seriously help”

She looks to find her partner with his nose in a spreadsheet jotting down all that he can see, as she subtly whispers “he’ll think I’m crazy, I don’t want him to think that, he’ll spread it around. And besides, I’m not even sure if I’m not hallucinating, I mean for god’s sake I’m talking to a cat!”

I roll my eyes and yell at her “Yeah, you are talking to a cat. Now, get in the car and take me with you you’ll prove it to him at the station”

“How?”

“Worry about that when we get there”

AGENT MORGAN WHITE

I thought she was crazy to be honest. I was subtly eyeing her the whole way home but her eyes were glued to the cat, as if it was... no that would’ve been impossible. Well, or so I thought. I asked her multiple times why she insisted on taking it, and every time, I got the same answer “I think he can help us somehow”. And every time those words left her lips I thought the same thing ‘She can be really thick sometimes, I mean seriously how is a cat going to help us ?’. How wrong I was.

We got back to the station roughly 40 minutes after we found the body, and walking into the station I noticed that Juliette was slowly directing us in the direction of the interrogation rooms.

“Hi” I pulled her out of her trance, she looked at me with wide eyes muttering “huh?” I laughed and patted her shoulder as I spoke “yeah I’m talking to you.

What's going on, what's your weird obsession with this cat, I thought you were a dog person." She smiled lightly as she opened the door to an interrogation room leaving her other hand occupied with holding the black cat. Not answering my question she placed the cat on the table in the middle of the room reserved usually for questioning suspects, today was different I guess since we were potentially interrogating a cat?

"I'm serious what's up with you? You know the cat will literally not be able to help us" I said raising my brow as she looked at the floor, mulling over my statement.

"I disagree. I think he can help us" she looked at me

"How?"

"Okay. Um.. don't think I'm crazy please, but I think, I think the cat is talking to me. And I think I understand what he's saying." We're met with silence before I burst into laughter, clutching my stomach as I bend over laughing. I looked up seeing her completely stoic face, which made my smile completely slide off my face.

"Wait y-you're serious?" She nodded.

"Juliette, I mean, y-you realise how ridiculous this sounds, are you feeling okay? Do you need a doctor or something?" I had no idea what to say to her sudden confession and I scratched my neck as she huffed turning to the cat, "see? I told you he'd think I'm crazy, now everyone else will too."

My eyes widened as she proceeded to have a legitimate conversation with the small cat sitting on a table in the room. She said something, it meowed back, she continued to speak and the cat continued to meow in response. I sat down on the nearest chair needing to catch my breath, I wouldn't have pegged Juliette for a crazy person, then again, can you ever know for sure?

MILO

I learned that the boy with Juliette's name was Morgan, stupid name for a stupid guy. She told him that we were talking and he didn't understand. Imbecile. God if only Cassie was able to understand me before she died.

"Okay here is what we are gonna do. Tell me to meow long twice long, and short once when I do it he'll understand that I hear you.

"Okay." She replies

We carry out our little experiment and her friend sits there flabbergasted staring at me. "D-d-did that cat j-just do what you told it to?"

"Yes. Now do you believe me?" She asks looking at him as he sits with his mouth

agape staring at me. What a guy, he's not a cod fish can he not shut his mouth? He slowly shakes his head saying "that could've been a coincidence". Fine he wants more proof we'll give it to him. I rack my brain for a way of proving it and find the perfect idea. Informing Juliette she nods and smiles.

"Do a turn" I do. "Now jump off and on the table" I do so, "okay. Now, tap the table twice with your paw if you can hear and understand me" I do and she turns to Morgan, "Now do you believe me?"

Morgan stands shocked and slowly opens his mouth to speak

"Yep."

AGENT MORGAN WHITE

I was still sitting on the chair confused when the cat began to meow and Juliette turned to it, listening. Oh my god, she was listening to what the cat was meowing at her, and she understood. Turning to me, she spoke softly "I know It's weird, and to be honest I don't understand it either, but we have to figure out who killed Cassie, so get yourself up, swallow down whatever confusion you may be feeling and lets get to work, yeah?"

I nodded and shook myself out of the trance I was in getting up quickly and putting out our evidence on the table, next to Milo. I turned to Juliette watching as she listen to the cat's meowing, this was so strange.

A few hours later we had a lot more things figured out. We found out that Cassie left the school two lessons before the end of the school day. We figured that she wanted to meet the guy who killed her for some reason, and none of her friends or teachers knew anything about it. We also figured out 5 potential suspects from what the cat said he saw as well as the parents of the vic and her brother. "Okay" I said whilst laying out the last 5 photos we had of suspects "you're telling me the cat saw this guy so tell him to show us"

"He understands you, you know?"

"Yes, but how is that possible ? I mean I just don't understand it."

"Well, neither do I. Sorry. Okay, Milo show us."

The cat's paw slowly hovered over the two black haired guys' photos and it finally landed on this tall scrawny guy with medium length wavy hair, light blue eyes and a lip piercing. He looked about 17 years old which was in itself strange to me. Why would Cassie be hanging around with a 17 year old boy.

The cat began to meow something, and Juliette listened then turned to me with

wide eyes. “He says that Cassie was telling him about an older boy who was meant to help her study for her exams, she mentioned that he had black hair and he says that he’s absolutely sure that’s who he saw leaving Cassie’s body.”

“Okay, but how are we going to prove it was him, I mean we can’t arrest him without proof”

The cat meowed again, and Juliette smiled stroking him on the head

“Milo scratched the hell out of him so we will go see the suspects, whichever one has cat scratches on his face is our guy”

Smart little cat, he just solved our case.

Julek Franco-Janecki

Sherlock Bones and the History of a Fraudulent Imitation

Art means different things to different people. To some, it's meaningless, to others a neverending puzzling mystery, but to the very few it is the very essence of life - the only lens to see reality in full truth. I subscribe to the first option. I don't see how some paint and old fabric glued together in some junkie's basement can cost more than a house, but I don't have anything against it. If I did, I wouldn't get along with my owner, Mr. Crawford. He owns an art gallery. Fits the stereotype: a silver-haired, older gay man who lives alone in a studio apartment in New York City. Goes out most evenings to catch up with friends from all sorts of careers, at overpriced bars. I still like him despite his lifestyle. He is a good man. He found me one rainy day when I was just a couple of months after they took my mom to the pound. I can still remember how hard I shivered under the soaked cardboard box beneath some staircase in Manhattan. I thought I wouldn't make it until the next day.. But then he saw me, took me in, and from then on, I was fed, taken on walks, scratched, and provided all the luxuries of life a human can offer a dog.

He called me "Sherlock Bones" because of my inquisitive nature. I suppose he was right. I always have a way of solving strange mysteries presented to me. Whether that's finding his fedora, looking for a lost toy, or a cat.

Our flat is warm and cozy with an old-fashioned character. I love the Manhattan life. The long walks. The busy streets are always full of different interesting scents. Crawford's gallery is located 3 blocks from my home. A pleasant walk. Soirees are a regular occurrence with the artsy bunch coming around. There are huge crowds filled with starving and striving artists, socialites, benefactors, and critics. The food there is great. One waiter always drops a tray - I appreciate her clumsiness. My favorite appetizers are the fancy deviled eggs but caviar does the job too. No matter how much the imported german organic dog food costs, human food will always be better.

This week was a particularly exciting one. Crawford was anxious the entire time. He recently got a hold of a newly-found Basquiat painting at an auction overseas. The bidding wars were excruciating but after pulling some strings, he was able to secure it for the Crawford Gallery. The grand premiere of this thing was supposed to take place on Friday evening. My flatmate was walking on needles the entire week. I didn't see a reason to be nervous. All the showings always went great despite what my neighbor hoped and prayed for. See, right above us lives Sir Mittens. He has the guts of a pumpkin as if he weren't a miniature cat. He's truly awful, no, he's worse than a squirrel. Always hopes for the worst for me, and I don't

even know why! All he does is try to make my life miserable - stealing my favorite toys, peeing on my bed (how did he even get inside my apartment?), or even ripping Crawford's books. Nevertheless, the showing was supposed to take place that Friday. I was excited about it, genuinely. We walked over there around noon, 5 hours before the premiere.

The building stood between restaurants. It had 2 stories and an attic that was converted into an atelier where they framed and restored pieces. One of Crawford's employees took us up there. As we stepped in the last step into the cold room, I anticipated the smell of oil, aged glue, and dust inhabited wood to slap me right in the nose. In fact, I always sneeze when it happens, and afterward receive a caring "Bless you, pumpkin." From Crawford.

Nothing. Absolutely nothing. I got closer to the painting while my human was excitedly discussing the "gem" in awe with his assistant. I was stunned. I sniffed the painting. Still nothing. I was beginning to worry that my nose was broken when the distinct scent of brand-new oil paint and wood stainer entered my nostrils. "Thank god!" I thought to myself giving out a sigh of relief, being assured that my sniffing abilities were intact. But, then it hit me - this was not the painting we were supposed to look at. While from the looks of it, it looked like the real deal, Mr. Crawford so nothing false about it in the slightest, and he was an expert with this sort of thing. The last time someone scammed him he put them in jail and accidentally took down a whole art fraud operation buried deep in the outskirts of Maryland, but that is a story for another time.

This was a fraud! I needed to let Crawford know if he displayed this his career would be ruined! I could not let this happen.

I barked and barked and barked with my most serious voice, that being a medium-pitched squeaky bark of a terrier. He did not even look at me. I propped myself up on his knees and continued. He lifted me and cooed at me like a baby. was some kind of attention-seeking brat, like a cat. I shake my snout just thinking about it. So I continued barking and waved my short paw toward the painting. He did not get it at all. "Oh, how thick can humans be!" I yelled as I jumped from his arms. If he was not going to get the hint, I had to solve this mystery myself.

There were two things I needed to find out: who did this, and where was the real painting. The humans soon walked away, still as fools and still as ecstatic as they were before. I began my investigation by sniffing around the room for clues. I knew there had to be some trace of the criminal somewhere. I worked my way around

the edges of the room. “How could anyone have gotten in here?” The question rang through my head. As I reached the last wall, I realized - there was only one option, the skylight! It had to be through the skylight! Entrances to the gallery had been tightly monitored, like during any big occasion. The skylight was long, and very narrow too. Not even a child could have gotten through, after all, it was meant for ventilation of toxic fumes (so that restorers would only suffer from minor lung damage instead of fainting). And it was open, it was open! Despite the euphoric epiphany, I did not feel satisfied. I was not close to solving the mystery - there were no suspects.

If the robber was careless enough to leave the skylight open when it should have been closed, then they must have left more sloppy errors. I continued my search for possible clues on the ground floor, where the entrance to the gallery was, as well as all the exhibitions.

I promenaded along the endless displays of masterpieces while sniffing the floor until my nose hurt. Nothing out of the ordinary was found, how anticlimactic. Since that did not work out for me I needed to take another approach - visual cues, well, as many as I could find, I’m colorblind. I came back to the staircase leading up to the offices on the next floor, and there it was. I saw it as clear as day! A gray hairball! This sent my investigation in another direction. My mind raced as if on substances.

Suddenly, I realized. The spit-up hairball was gray, the same gray Sir Mittens fur is, the exact same shade. “I should have known!” I scolded myself. “It was him!”. I needed to find him before he escaped with the real thing, if he did not destroy it already, but the miniature cat could have been hiding anywhere! It was a race against time.

“If I were a cat, where would I hide?” I asked myself scratching my snout, later on behind my ear (God, why is that place always so itchy!). I did not know the answer to my question, but I did have a hypothesis. Mittens likes resting in high places, oh, he likes it a lot. Firefighters came to our building 5 times this month just to get him off the top branch of a tree.

The problem with proving this theory correct was that I was a foot-tall terrier. And so, I climbed the stairs and looked over the ground floor. There were not any surfaces Mittens would like. The room was a maze of walls with displays hung on them and a couple of sculptures encased in a thick; layer of glass. “Up the next floor we go!” I once again reached the stairs’ top step, which overlooked the entire

space. From the exposed staircases, you could get a clear view of the space with ridiculously tall walls. The giant room had an arrangement of desks with computers and bookshelves used for storing paperwork. I began analyzing the view. The white surfaces of the shelves contrasted with the brick walls harshly. I scanned the room from right to left. Just as I was beginning to lose hope, I saw him, or rather it. A fluffy blue-gray tail sticking out of a box on the farthest left bookshelf. I ran towards it as if my life depended on it.

“You are not getting away with this!” I yelled at him. He peeked his head out of the box and berated me for interrupting his nap. Oh, he was not going to play games with me like that. “Where is the painting!” I screamed enraged. “What painting?” He asked smugly, pretending to be oblivious. “I know you have it somewhere here! Tell me where it is right now!” I persisted. “I guess you will have to figure that out yourself!” He replied and laid down in the box once again. If he had gotten inside the gallery by himself, he certainly had some tricks hidden away in his fur. I needed him to lead me to the artwork.

I was running low on time. There was no other choice. I backed away from the bookshelf, and then, at full speed I ran! And I jumped! Fortunately, the piece of furniture was mostly empty. As I put my weight on the upper part of it, it fell. I saw it as if in slow motion. Sir. Mittens grasping for nonexistent ground. He flew off the surface and landed on four paws two feet away from the shelf in a pile of books and files. „Where is the painting?” I demanded again. But he didn't answer. He was watching me from atop a pile of books. How I loathed him for knowing the location and not telling me.

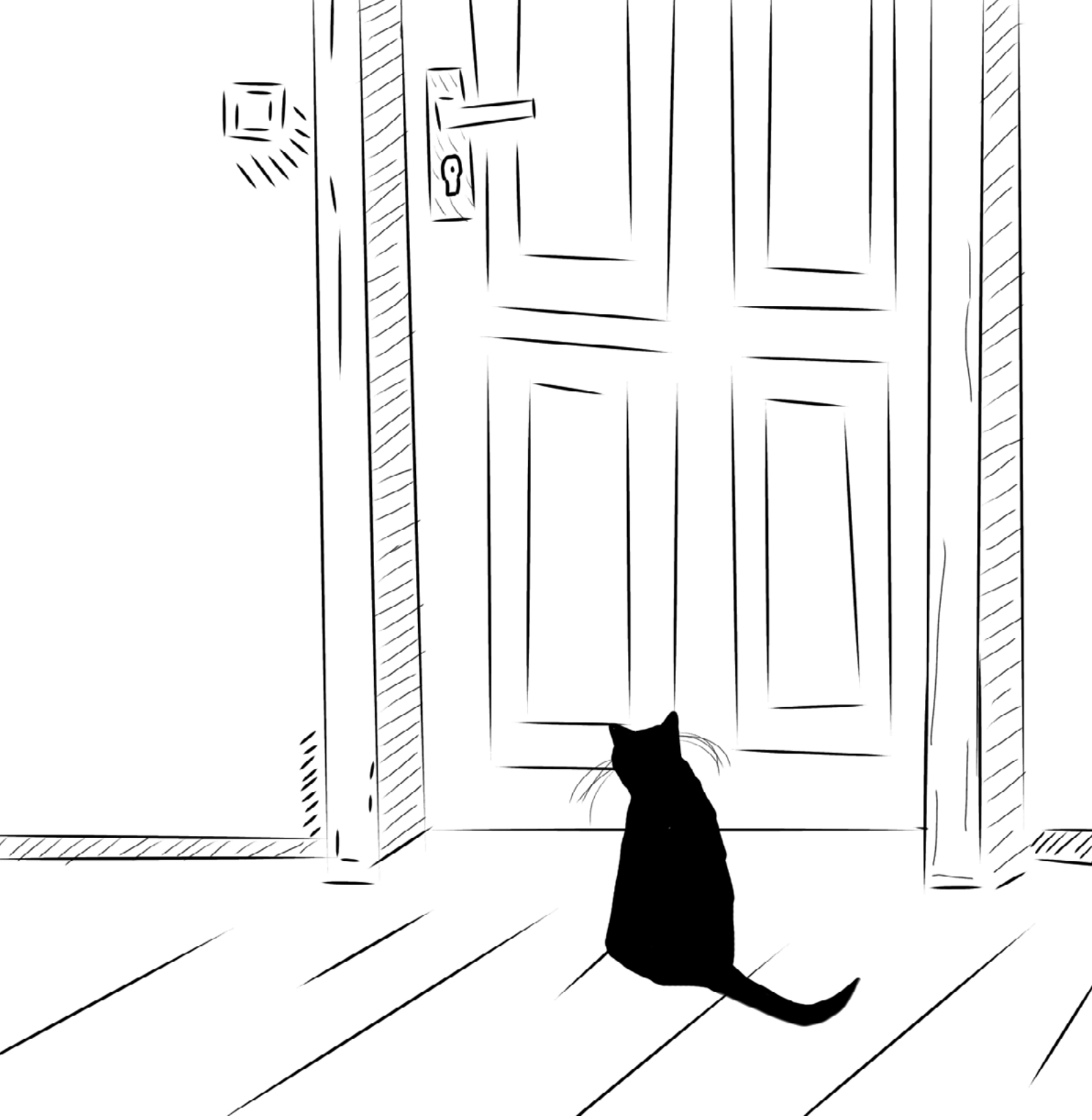
Out of nowhere, he ran! He ran with all the might he had. I rushed after him. He climbed the stairs. I raced up the stairs. At last, we met in the attic room. We stared at each other, neither of us blinking, awaiting one another's next move with anticipation. It only took a moment before he made his move. He dashed towards the wall. I ran after him! He jumped off the wall and looked as if he was flying! „Ouch!” I yelled as I tripped over my own paw while staring at him in disbelief for throwing me off like that. But then I saw it. Oh, I saw it. It was the painting! I did not trip over my paw. I tripped over a loose deck of wood in the floor. It slid open and inside, the real thing! The original Basquiat. The scent of the aged oil paint and old wood hit me. I could feel my face get hot and red from satisfaction as a firecracker on the Fourth of July!

I looked him in the eyes once more. A displeased expression rested on his

snout - part embarrassment, part anger. And just as we were about to dance the tango again, we heard footsteps coming from the stairs. His eyes were full of panic. He ran to the corner of the room where an old rag laid. He lifted it hastily with his teeth. A harness was beneath! I was in shock. He slid right into it.

A hook shot up from the back of the top of his harness and attached itself to the rim of the skylight. My jaw dropped. It felt like something from a movie. Then, he pressed a button on the right side of the clothing, or rather spy, item, and lifted him upwards into the air! In a matter of seconds, he was up on the roof! Out of the line of vision of Mr. Crawford and his assistant who came into the room. Our eyes met one last time before he turned left and was no longer in sight.

Just like that, he was gone. Only a faint smell of a cat stayed with me, as if a ghost. I knew I would see him once again soon enough. The battle was over, but not the war. I would reunite with my enemy shortly when he would anew try to create chaos and mess in my life, and I would stop him.

Amelia Frączkiewicz
Gwiazdy

19

FOR BETTER OR FOR WORSE

Upłynęło sporo czasu od jej zniknięcia. Tak jak robię to każdego wieczoru od ponad roku, przeslizgnąłem się przez uchylone drzwi do jej pokoju i wyszedłem przez otwarte okno na zewnątrz. Zacząłem patrzeć w gwiazdy... szczególnie w tą jedną najjaśniejszą na całym niebie. Przypomina mi o niej i o naszych wszystkich spędzonych chwilach.

Pamiętam jak jeszcze byłem małym kociątkiem porzuconym na ulicy z moimi braćmi i siostrami. Ludzie podchodząc do nas zabierali osobno każdego. Zostałem sam myślą że nikt mnie nie weźmie. Ale pewnego deszczowego dnia to się zmieniło. Wtedy przyszła mała dziewczynka, z czarnymi kucykami i grzywką, ubrana w fioletową kurtkę przeciw deszczową i z żółtymi neonowymi kaloszami. Była to moja Mi. Została moją właścicielką, przygarnęła mnie, oswoiła mnie. Od tej pory jestem jej wdzięczny za wszystko. Zaprowadziła mnie do swojego domu i zapoznała mnie ze swoimi rodzicami dla mnie znanymi jako wujek i ciocia. Na początku ich nie polubiłem, ponieważ przeprowadzili mnie przez weterynalną mękę. Te wszystkie badania, szczepienia na wściekliznę oraz najgorsze... obcinanie pazurów, to były tortury. Mówiąc o tym, aż czuje ten cały ból. Lecz potem zrozumiałem, że to wszystko było tylko po to by mogli mnie zatrzymać, ponieważ gdybym tego nie przeszedł mógłbym przenieść im jakieś schorzenie do domu. Ale odbiegając od niemiłego tematu weterynarza, przygarniając mnie nie mieli prawie nic do zaproponowania. Nie było w ich domu ani legowiska, ani drapak, ani nawet miski dla mnie. Musiałem ostrzyć pazury na białoczarne meble w salonie, a tak, poza tym nie wiem o co się tak wujkowie wściekali, gdy to robiłem, ale pomijając to jadłem z kartonowej miseczki, którą zrobiła mi Mi. Nawet legowiska nie miałem tylko wyłożyli mi róg w salonie gazetą, żeby nie napaskudziłem, ale miejsce do spania mi nie przeszkadzało, ponieważ przychodziłem do Mi i spałem w jej nogach. Jak mi tego brakuje. Mówiąc już o początkach naszej znajomości. Jedną najważniejszą rzeczą dla kota jest imię. Na ulicy nasze imię mówi na jakim poziomie się znajdujemy. Więc przed nadawaniem imion swojemu kotu radzę się zastanowić co ono on nim będzie świadczyć, bo na przykład znałem takiego kota, którego właściciel postanowił nazwać smrodek. Wyobraźcie sobie jak on mógł się czuć kiedy wychodził na ulicę się poszwendować a tu inne koty wołają do niego: Hej! Znowu wychodzisz z domu, bo nie mogłeś już znieść tego zapachu. Myśląc o tym cieszę się, że moja właścicielka była na tyle wyrozumiała, że dała mi na imię Hiko. To imię dało mi nawet dobre stanowisko na ulicy, ponieważ on w dosłownym tłumaczeniu oznacza Książkę. Mi była wtedy w przedszkolu więc, nawet dobrze jak

na 4 letnie dziecko poszło jej z nazwaniem zwierzęcia. Bo czasem nawet 30-latek umie nazwać kota najprościej K-O-T. No po prostu dramat. Według mnie właściciele, którzy hańbią tak godność kota nie powinni dostawać saszety przez rok.

Ale wracając do Mi przedszkole, przedszkolem, lecz czasy szkole. Przypomina mi się jej pierwszy dzień w szkole. Nie była już 4 letnią małą dziewczynką, lecz już 8-latką. Bardzo się bała. Nie chciała wyjść z domu. Tydzień przed przytuliła mnie non stop, mówiąc, że nie wyjdzie z domu do nowego miejsca beze mnie. Tęsknie za tym. Lecz jak już poszła to wróciła do domu tak radosna, że wcześniej jej takiej nie widziałem. Przynosiła ze szkoły rysunki ze mną, które wieszała na ścianach w pokoju, w tym samym pokoju, w którym teraz one wiszą. Miło się na to patrz, przypomina mi to o naszych poszczególnych momentach. Wujkowie mówili jej, żeby nie wieszała tego wszystkiego na ścianach, bo pozostają ślady i będzie trzeba zrywać farbę. Więc zdejmowali te dzieła i dawali do małego folderu, który stał na najwyższej półce w domu, żeby Mi nie wzięła ich powrotem i nie powiesiła. Teraz po tym wszystkim, powiesili wszystko z powrotem. Ale wracając, wtedy nasza więź była nierozłączna. Byliśmy sami dla siebie.

Lecz nie trwało to wiecznie, kiedy była jeszcze w przedszkolu i klasach jeden-trzy spędzaliśmy razem wiele czasu. Mi przechodząc do wyższych klas mniej czasu poświęcała mnie. Nie przynosiła już kolorowych rysunków do domu, lecz białe kartki wypełnione monotonnym czarnym tekstem lub pełne różnych liczb powtarzających się na oko. Wcześniej wychodziła i bardzo późno przychodziła. Jedząc kolacje przy przyjściu nie zwracała na mnie zbyt uwagi. Nie dawała mi wtedy też saszety, zlecała zrobienie tej czynności wujkowi. Pomijała kolacje, po niej nawet nie reagowała na moje miażdżenie i zaczepki. Tak jakbym był niewidzialny, dla nie niezauważalny. Jednak czar pryskał, kiedy Mi szła do swojego pastelowego łóżka. Przed snem czytała najróżniejsze powieści i wiersze, prawdopodobnie jej lektury. Wtedy kładłem się koło niej a Mi czytała mi je nagłos, głaszcząc moje futerko. A ja wtedy powoli zasypiałem, słuchając jej kojącego głosu. tak było każdego dnia. Ale pomijając dobre części, nawet w weekendy nie miała zbyt czasu. Szła wtedy gdzieś do swoich koleżanek do jakiegoś kina lub parku. A teraz powiem na poważnie ich szczerze nie nawiedziłem, ponieważ stanowiły dla mnie zagrożenie w psychicznym i fizyczny. Psychicznym, ponieważ zabierały mi moją właścicielkę. Stanowczo spędzały z nią za dużo czasu. Fizycznym, gdyż kiedy przychodziły do Mi troszkę mnie dręczyły, wyganiając z pokoju lub próbując mnie złapać, kiedy przednimi uciekałem. Wiec przed zaproszeniem kogoś do swojego domu radzę pomyśleć jak zareagują na zwierzę, a przede wszystkim

jak zwierzę zareaguje na nich. Akurat ja jestem dosyć spokojnym kotem ,nie tak jak wszystkie, i w tamtych okolicznościach postanowiłem taki pozostać. Lecz znam takich, którzy na coś takiego by tak zareagowali, że blizna na pewno by pozostała. Pomimo tego, że Mi próbowała mnie obronić, mówiąc, że nie lubię dotyku, co było oczywiście kłamstwem, ponieważ każdy kot lubi go, tylko musi człowiek wiedzieć, kiedy go chcemy, one nie zwracały na to uwagi. Niestety dalej pamiętam te słowa co one na mnie powiedziały podczas jednej wizyty...:

- Co to za kudłacz?
- Ha ha, wygląda jak brązowy stos mchu!!!!
- Albo jak wiewióra!!!
- Hahahahahaahhah!!!!!!

Upokorzyły mnie wtedy przez moją własną właścicielką, ale każdy chyba wtedy wiedział kogo Mi lubi najbardziej. Na szczęście po ich odwiedzinach dostawałem coś dobrego do jedzenia jako wynagrodzenie za przetrwanie i dobre zachowanie. Ogólnie jednym słowem mówiąc byłem trochę smutny, kiedy nie mogła znaleźć dla mnie wiele czasu, do którego przywykłem, tylko spędzała większość jego z nimi. Więc cieszyłem się kiedy to się zmieniło.

Pewnego poniedziałku ,kiedy moja właścicielka miała już 13 lat a ja miałem aż 56 kocich, nie poszła rano do szkoły. Z czego wiedziałem niebyło żadnego święta lub przerwy od szkoły. Zastanawiałem się czy zaraz wyjdzie i mnie zostawi jak zwykle, czy tym razem mam szczęście i zostanie. Mi została, bawiąc się ze mną cały dzień. Lecz wyszła z domu pod wieczór. Nie wiedziałem o co chodziło. Kiedy wróciła zauważyłem, że miała przyklejoną naklejkę na której było napisane „dzielny pacjent”. Kojarzyłem ją. Takie coś dostawała zawsze kiedy szła do weterynarza dla ludzi. Lecz dalej nie wiedziałem dlaczego nie poszła rano do szkoły, nie wyglądała na chorą. Następne dni również spędzała czas ze mną w domu. Byłem wtedy w siódmym niebie. Czułem, że w końcu odbudujemy naszą relacje która trwała już prawie 9 lat. Przez ten czas, kiedy była w domu, brała jakieś leki i wyłysiała, ale wydawało mi się ,że włosy wypadły jej tylko od stresu, tak jak kotom futro. Pomijając to myślałem, że ten cudowny okres już się nie skończy. Oczywiście nie mogło być tak pięknie wiecznie. Któregoś ranka wujkowie zabrali gdzieś Mi. Nie miałem pojęcia gdzie, w sumie do tej pory nie wiem. Martwiłem się, ponieważ tylko dorośli wrócili na noc do domu, bez Mi. Wyglądali na przygnębionych. Ale dlaczego? To pytanie powtarzałem sobie przez długi czas. Poza tym też ich podejście do mnie się zmieniło. Nie obchodziłem ich tak bardzo jak Mi, której nie było. Ogólnie byłem załamany.

Mijały minuty, godziny, dni, tygodnie i miesiące, a jej ciągle nie było. Czekałem i czekałem na jej powrót. Sam nie wiem dlaczego, ale ciągle gdzieś w głębi myślałem, że przyjdzie. W przeciągu roku od tego zdarzenia wujkowie posprząтали jej pokój. Mówiąc posprząтали mam na myśli usunęli wszystkie pastelowe meble i sprzedali. Lecz jak już mówiłem powiesili rysunki. Potem przymknęli piękne białe drzwi z jej pomiarami wzrostu tak, że tylko ja jestem zdolny do przecisnięcia się przez szparę prowadzącą do pokoju Mi. Od tamtej pory wujkowie nie zaglądali tam. Na początku również patrząc na te drzwi z namalowanymi kreskami wskazującymi ile podrosła mieli łzy w oczach.

Wtedy zrozumiałe. Pojąłem co się stało. Już wiedziałem, że moja Mi nie żyje. Moja właścicielka umarła, prawdopodobnie na jakąś chorobę. A ja nawet nie miałem okazji się z nią pożegnać. Nie miałem szansy przytulić się do niej ten ostatni raz. Ani posłuchać tego jak mi czyta z wiedzą, że to był ten ostatni raz. Uświadomiłem sobie o tym, że przez te kilka miesięcy czekałem na nią z ciągłą myślą, że powróci. Że wszystko będzie dobrze i dalej będziemy się bawić, ale to był już koniec. Wiedziałem, że czasu się nie cofnie i nie mogłem zrobić nic innego od popadnięcia w kocią depresję przez tęsknotę. Nic mnie tak nie uszczęśliwiało jak ona i już nic mnie tak nie ucieszy. Wtedy doszła do mnie ta jedna ważna wiadomość, który przesadziła moje losy... Mi nie żyje, a ja jestem sam.

Teraz ja, sam jak pazur, patrzę w gwieździste niebo i tą jedną gwiazdkę błyszczą tak jasno jak oczy Mi kiedy na mnie patrzyła. Mam wrażenie, że ona też się na mnie patrzy. Obserwując to piękne niebo przypomina mi się to wszystko o czym teraz powiedziałem. Te wszystkie wzruszające wspomnienia, co mi przychodzi do głowy patrząc w górę, są zapisane w tych gwiazdach. Te wszystkie nasze wspólnie spędzone chwile są tam ale tylko ja mogę je odczytać. Teraz ja je czytam, żeby choć trochę poczuć obecność Mi. Tu. Koło mnie, przy niebie z gwiazdami.

KONIEC

Jan Kapliński
Yakuza

25

FOR BETTER OR FOR WORSE

No i tak moja historia powoli dobiega końca. Tak, zostałem złapany i osadzony w zakładzie karnym pod zaostrzonym rygorem. Kiedy tak siedziałem w więzieniu czekając na swój wyrok, czas upływał i upływał... miałem dużo czasu na namyślenia o tym, co się stało i dlaczego. Myśląc o tym wszystkim doszedłem do wniosku, że nic na tym świecie nie może się równać z dobrą historią. Zacząłem więc pisać o tym, co przeżyłem przez ostatnie parę lat. I teraz wam to wszystko opowiem.

Wszystko zaczęło się w moim rodzinnym mieście South Lake Tahoe w Stanach Zjednoczonych. Podczas moich nastoletnich lat bardzo często kłóciłem się z rodzicami i zawałałem szkołę. Jednak wszystko się zmieniło gdy skończyłem 16 lat i z rodzicami przenieśliśmy się do innego miasta i do innej szkoły. Wyjechaliśmy do Milwaukee w stanie Wisconsin: od tamtego momentu stałem się cichy, nieśmiały i trudno mi było zawrzeć nowe znajomości z kolegami z rocznika. Moi rodzice zaczęli zauważać, że tracę swoją chęć do poznawania nowych rzeczy i zawsze po skończeniu lekcji wracam ze szkoły prosto do domu i zamykam się w swoim pokoju. Mama zaproponowała więc tacie żeby kupić mi psa, bo może to zmusi mnie do wychodzenia chociaż na chwile na dwór. Jak postanowili, tak zrobili: na moje siedemnaste urodziny sprawili mi w prezencie szczeniaczka bulteriera. Nazwałem go Fidel, co po hiszpańsku znaczy "wierny" Odrazu się z nim zaprzyjaźniłem. Towarzyszył mi on do college'u i nawet potem, gdy już wyprowadziłem się całkowicie od rodziców. Zamieszkałem w Memphis w stanie Tennessee. Dostałem pracę jako doradca księgowy. Dobrze mi się żyło z moim kochanym psem: oglądaliśmy wieczorami filmy, chodziliśmy na wystawy, gotowaliśmy razem i robiliśmy wiele różnych innych rzeczy. Jednakże jednego dnia wszystko się zmieniło. Kiedy wróciłem do domu po pracy nie było go. Zacząłem go szukać na podwórku przed domem, ale dosłownie zapadł się pod ziemię. Poszedłem do drukarni i zaprojektowałem ulotki, na których widniała podobizna Fidla, z pytaniem czy ktoś go widział. Rozwiesiłem je po całym mieście. Po paru dniach straciłem nadzieję czy kiedykolwiek uda mi się go znaleźć. Po paru tygodniach zacząłem myśleć, że już trzeba zapomnieć i żyć ze świadomością że prawdopodobnie mój kochany pies nie żyje. Około dwa miesiące później przyszła do mnie paczka z japońskimi znaczkami i listem, w którym było napisane że Yakuza porwała mojego psa i trzyma go jako zakładnika, żeby go odzyskać muszę przelać na zagraniczne konto dwieście tysięcy dolarów albo inaczej zabiją psa i pokażą to w publicznej telewizji. Mam czas do końca miesiąca.

Przez chwile myślałem że to wszystko jest jakiś głupi żart, ale gdy spojrzałem

w głąb paczki którą dostałem, ujrzałem obrożę mojego psa. Byłem tak przerażony, że nie mogłem się ruszyć ani złapać oddechu. Po chwili zrozumiałem, że muszę ratować mojego biednego Fidla z rąk tych porywaczy. Musiałem jeszcze tylko wymyślić, jak to zrobić. Po pierwsze muszę wziąć chorobowe w pracy. Następnie, co przyszło mi do głowy to to, że muszę nauczyć się sztuk walki, żeby mieć jakieś szanse z porywaczami. Wpisałem w internet przyspieszony kurs kung-fu: niestety jedyne co mi wskoczyło to jakieś pięć minutowe poradniki do samoobrony. Ale gdy poszukałem dłużej to wyskoczył mi pewien bardzo interesujący link ,w którym było napisane “Przyspieszony kurs kung-fu Tylko u nas. Zapisz się już dziś! Na ulicy N Fifth street”. Pomyślałem, że to może być moja ostatnia deska ratunku i że muszę ją wykorzystać.

Od razu się zapisałem i poszedłem pod podany adres. Zapukałem do drzwi, otworzył mi zgarbiony człowiek w podziurawionej szacie. Po wejściu do środka zobaczyłem, że całe miejsce wygląda jak sala treningowa sztuk walki w filmach, w których akcja rozgrywała się w starożytnych Chinach. Po chwili posępny starzec kazał mi się przebrać w kimono, żeby zacząć trening. Powiedziałem, że nie mam kimona bo nigdy nie trenowałem sztuk walki i to jest mój pierwszy raz. Starzec westchnął i poszedł na zaplecze. Po jakiś dwóch, trzech minutach starzec przyniósł mi lekko podarte i poplamione kimono do sztuk walki. Włożyłem je na siebie, było lekko przyciasne, ale nie chciałem już go kłopotać, więc nic mu nie powiedziałem. Starzec poszedł na środek sali treningowej i się przedstawił. Powiedział “Witam Cię, nazywam się mistrz Gee Shin, będę cię nauczał Kung fu na kursie przyspieszonej nauki”. Zaczęliśmy od zwykłego uderzenia prostego, następnie przeszliśmy do kopnięcia przedniego, a później nawet do kopnięcia bocznego. Cały mój kurs trwał około 2 tygodnie. Nie wiem ile dokładnie, ponieważ nie wychodziłem prawie ogóle z sali treningowej, spałem w pokoju obok na starym materacu, a jadłem w jadalni w tym samym budynku. Do jedzenia zazwyczaj była stara zupa i przemoczzone precle. Po wszystkim byłem gotowy na spotkanie z oprawcami mojego psa. Po wyjściu z sali treningowej i podziękowaniu mistrzowi Shin za nauki, niezwłocznie kupiłem bilet do Tokyo, czyli do siedziby Yakuzy. Po 17 godzinach i 45 minutach lotu z jedną przesiadką w Sacramento w stanie Kalifornia, byłem już na miejscu i pomyślałem, że taktyką na odzyskanie mojego psa będzie zwracanie na siebie jak największej uwagi w najbardziej gangsterskich zakamarkach Tokyo, żeby dać się złapać i zostać przyprowadzonym do miejsca przetrzymywania Fidelka. Nie było to trudne, nawet nie musiałem zwracać za bardzo na siebie uwagi, bo jak

się później okazało, samo wejście na teren Yakuzy liczy się z zatrzymaniem przez jego członków.

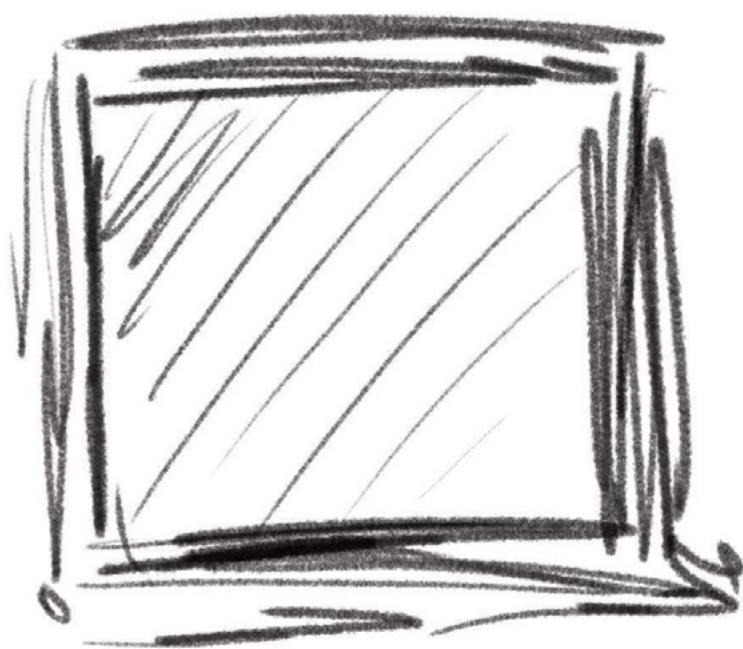
Tak jak myślałem, zostałem zatrzymany i zostały mi nałożone kajdany, oraz worek na głowę, żebym nie wiedział jaka jest droga do głównej siedziby Yakuzy. Jak dowiedziałem się po przyjsciu na miejsce, Yakuza zainteresowała się mną głównie przez mój kolor skóry, ponieważ pomyśleli, że jestem tajnym amerykańskim agentem, który specjalnie przyleciał do Japonii, żeby rozwiązać ich gang. Kiedy wprowadzili mnie do głównej sali zostałem postawiony przed ich głównym bossem. Kiedy został mi zdjęty worek z głowy rozejrzałem się po pomieszczeniu. Jedyne co zobaczyłem, to świece rozłożone po całym pokoju i jakieś dziwne poziome obrazy, wszelaką broń, w tym sztylety i pistolety. Wszędzie stali bardzo mocno wytatuowani wysocy mężczyźni z nożami i bronią palną w pasach. W rogu pokoju zobaczyłem klatkę idealnej wielkości jak dla mojego psa. W tym momencie od razu wiedziałem, że nie przyleciałem do Japonii na darmo i napewno nie wyjdę stąd bez Fidla. Na podwyższeniu siedziała zakapturzona tajemnicza osoba z wyraźnie zmodulowanym głosem. Głos był bardzo niski i dość chrypliwy, ale udało mi się go zrozumieć. Człowiek zadał mi wiele pytań: dlaczego się szwendam po tych zakątkach Tokyo, czy nikt mi nie powiedział, że ludziom nie będącym w Yakuzie nie można się tu zapuszczać i wiele innych. Żeby mieć pewność, że mówię prawdę, wstrzyknęli mi dożylnie serum, które zmuszało mnie do mówienia samej prawdy. Kiedy zmuszony do prawdziwej odpowiedzi opowiedziałem im całą historię i wspomniałem im o Fidlu, cała sala zamarła. Już wtedy wiedziałem, że mój pies jest dla nich bardzo ważnym zakładnikiem. Po niedługiej chwili zerwałem z rąk kajdany zdjąłem szybko worek z głowy i zacząłem walczyć ze wszystkimi, którzy w tym momencie znajdowali się w sali. Kiedy rozprawiałem się z podwładnymi bossa Yakuzy, kątem oka udało mi się zauważyć, że boss razem z dwoma bardzo wysokimi i umięśnionymi ochroniarzami ucieka do innego pomieszczenia. W momencie, kiedy to zobaczyłem, ruszyłem w ich stronę, po drodze rozprawiając się z niedobitkami z sali. Kiedy wszedłem do pokoju, drzwi zatrzasnęły się za mną z hukiem. Próbowałem je otworzyć, ale nie mogłem ich ruszyć. Pomyślałem, że zatrzasnęły się. W pokoju było zupełnie ciemno i bardzo cicho. Po paru minutach zacząłem czuć ulatniający się dziwny zapach. To był gaz usypiający. Kiedy upadłem na podłogę, ostatnimi resztkami sił zobaczyłem jak drzwi się otwierają i do pokoju wchodzi dwóch mężczyzn.

Obudziłem się na zewnątrz cały pobudzony we krwi, obok mnie leżał zastrzelony funkcjonariusz tokijskiej policji i dziesięciu przypadkowych cywilów, a w ręce trzymałem pistolet. Kiedy się całkowicie ocknałem zrozumiałem, że Yakuza nie chciała mnie zabić tylko zrobić mnie w morderstwo żeby mieć mnie z głowy. Jednocześnie, żeby nie byli w okręgu podejrzanych, wywieźli mnie w miejsce, w którym jeszcze nigdy nie byłem. Kiedy zacząłem iść przed siebie usłyszałem za sobą sygnały policyjnego radiowozu. Skręciłem w inną uliczkę, zacząłem biec, usłyszałem, że radiowóz zaczyna przyspieszać. Wspiąłem się po drabinie jakiegoś średnio wysokiego budynku. Zacząłem biec przez dach, policjanci wspięli się za mną. Było ich dwóch. Jednego udało mi się postrzelić w ramię, ale drugi poraził mnie paralizatorem. Przetransportowali mnie do miejsca w którym czekałem na swoją rozprawę sądową. Po rozprawie zostałem przetransportowany specjalnym samolotem z powrotem do USA gdzie zostałem osadzony w jedynym więzieniu piątego stopnia zabezpieczenia w całym stanie Minnesota o nazwie Oak Park Heights.

Kiedy upłynął już prawie cały rok od osadzenia mnie w więzieniu za zbrodnię, której nie byłem winien, zacząłem tracić nadzieję na jakąkolwiek szansę, że kiedykolwiek wyjdę za te przeklęte mury. Pewnego dnia, kiedy obudziłem się i wyszedłem z celi w celu udania się do stołówki, strażnicy zawołali mnie i powiedzieli, że czeka na mnie paczka w magazynie i żebym ją odebrał. Poszedłem do magazynu i została mi wydana mała paczka. Pierwsze co przykuło moją uwagę to fakt, że na paczce są te same japońskie znaczki przewozowe, jakie dostałem przy pierwszej paczce z Japonii z obrozą mojego psa. Poszedłem z powrotem do celi i byłem tak ciekawy co jest w środku, że postanowiłem, że nie pójdę na śniadanie i zobaczę co w niej jest. Kiedy ją odpakowałem zobaczyłem w środku list i kopertę. Na samym początku zacząłem czytać list, który wbił mnie w ziemię. A już myślałem, że po tym co przeżyłem, nic by mnie już nie zdziwiło. W liście było napisane, że pies, którego przez cały czas starałem się ratować, nie jest tym psem, za którego go uważam. Pies, którego starałem się uratować tak naprawdę jest odpowiedzialny za to wszystko, co mi się przydarzyło. Kiedy skończyłem czytać, otworzyłem kopertę, w której były zdjęcia z kamer ulicznych mojego psa wchodzącego do siedziby Yakuzy nie w klatce, ale otoczonego trzema ochroniarzami. I nagle wszystko zrozumiałem: dlaczego głos szefa mafii był zmodulowany, a klatka która była pusta. Chodziło o to, żeby mnie zmylić i żebym myślał że to mój pies jest przetrzymywany w innym pokoju. Po przeczytaniu tego listu przez pierwsze parę lat

w więzieniu było mi ciężko się pogodzić z faktem, że zostałem skazany niesłusznie. Jednakże, po trzech ciężkich latach w więzieniu pomyślałem, że nie chcę spędzić reszty życia jaka mi została użalając się nad sobą. Postanowiłem, że wymyślę sobie cel jaki mogę spełnić będąc osadzonym w więzieniu. W tamtym momencie zacząłem pisać moją biografię.

Olga Jackowiak
Reflections

Since the very beginning, I knew that something in our family was... wrong.

As far as I can remember my Owner's wife has been clinging to him. She depended on him financially. In our house, she had the role of the housewife. She was the one who cared for me. She was the one who slept with me in the same bed. She was the one who walked me outside on rainy days. This created a deep bond between me and her – the person whom I'm still calling my mom. My Owner brought money to our house and tried to accommodate us. It was visible that Mom felt resentful, unsatisfied, and... unfulfilled with her current life. I was trying to comfort her – I stopped socializing with my neighbors, I stopped making a mess when eating, and I made sure to show my affection in any way possible. She had my company whenever I felt she needed it. But the only change I could notice was in her smile, not in her eyes. I was helpless.

Her dreams finally came true – she got an accountant job in a transport company. She was home later and later. She explained herself to us: “I need to grow”, she would say. She promised to provide us with a new house and car. That this change will play lanes with a much better standard of living.

Life became tough. Lonely. Dark.

Everybody left me to myself. In their eyes, I slowly faded away. The thought of being completely solitary haunted me like a ghost. The house was buried in my shadow. I despised this, for the nights and days were getting longer and longer. When both my Owners came home in the evenings, they spent time arguing and yelling. We stopped going on walks together. We stopped eating dinners together. Everyone was sleeping in separate beds. There was no space for love.

The moment when my Mom left our house with suitcases was the moment my heart broke into a million tiny pieces. The entire world felt apart. I was thrown into an endless void and couldn't get out. The most important person in my life had just gone and didn't even say “goodbye”.

I was counting the days she was gone, hoping she would come back and spend time with me as she always has done. Every day, I sat on the windowsill, observing the stone pathway in front of our house expectantly. The same pathway where I watched as she walked down the street, not looking back once. ‘She just went on a trip? It's just a business meeting? She went to grandma's and will come back with another delicious meal?’. I kept giving myself false hope. These thoughts warmed me every time I felt like a wreck. I knew I was just deceiving myself, and every day she did not show up stung like she disappeared all over again. But hope dies last,

and that hope gave me the strength necessary to survive.

All my days were spent on the windowsill. I barely slept, and when I did, I woke up straight away in fear I might miss her arrival. My owner was never home, leaving for work early in the morning and coming back in a terrible state late at night. In between, he scarcely remembered to refill my bowl or give me water. I grew thinner every day.

It was exactly a year later that my Mom reappeared. Back on the same stone pathway, with a tired expression and wearing the same black coat, carrying the same suitcases. Out of nowhere. No preceding letter, call, message, nothing. I cannot describe what I felt in the moment. Whatever grudge, whatever hopes I had built up over the last year vanished. I could not hear anything – all I could hear was a nauseous ringing that washed over me. My Owner came downstairs. He and Mom talked while I just sat there, staring. Their conversation went on and on through the night in the living room, but I could not move.

The next day started like the past year had been a dream, a product of my imagination. I must have fallen asleep the night before because I woke up to the sight of my Mom embracing my Owner before work, and the smell of fresh sausages coming from the kitchen.

Only then did I come alive anew.

We ate dinner together again. We cuddled all day long. We went on walks together. It felt like for the past year, I was frozen in a state between night and day, sleep and dream, life and death. But now all the color, sense and meaning came back into everything I did.

I still think about that time – those emotions when I felt alone and betrayed, those sleepless nights and hungry days. I'm panicking about being left out again. I'm afraid of being derelict. That's why I often think about cutting the umbilical cord with my Mom to be immune in case she abandons me one more time. However, I choose to trust her instead.

I prefer to love and lose than never love again.

Bartosz Świdnicki
The Journey

34

FOR BETTER OR FOR WORSE

Kajetan oraz jego pies Avalanche byli na spacerze w górach. Jak zwykle, Avalanche biegał wszędzie oraz cały czas znajdował coraz większe patyki do rzucania. Był to pies średnich rozmiarów, typowy owczarek australijski, tymczasem Kajtek, który bardzo lubił wspinaczkę górską, znalazł idealną skałę do wspinaczki, miała ona około siedem metrów wysokości. Wyjął on swój sprzęt do wspinaczki, miał go przy sobie, ponieważ uwielbiał ten sport, dlatego gdy tylko miał okazję, to zawsze wyjeżdżał w góry. Obaj bardzo lubili te wyjazdy, ponieważ pies miał szansę przebywać w naturze, a Kajtek mógł się wspiąć po naturalnych skałach, które były dla niego o wiele bardziej ekscytujące niż sztuczne tory, które były w Warszawie. Niestety, wszystkie dobre rzeczy szybko się kończą i była już niedziela, więc był to ich ostatni spacer po górach. Zaczęli wracać, mieli przed sobą pięć godzin jazdy samochodem, a był już wieczór, więc stawało się coraz ciemniej, na drodze była też duża mgła co oznaczało coraz gorsze warunki drogowe. Kajtek, który nie zwracał uwagi na pogarszające się warunki, wciąż jechał ponad dwieście kilometrów na godzinę, aż w końcu stracił kontrolę nad pojazdem i wpadł w poślizg. Wpadając na drugą stronę jezdni został potrącony przez ciężarówkę pędzącą z naprzeciwka, zabijając psa oraz poważnie raniąc kierowcę. Kierowca uciekł z miejsca wydarzenia, ale na szczęście osoby jadące obok wezwały pogotowie, które bardzo szybko przybyło na miejsce wydarzenia, gdyż szpital z ambulansem znajdował się w pobliskim miasteczku. Pomimo starań członków karetki, Kajtka nie udało się uratować.

Kajtek był agnostykiem, więc nigdy nie praktykował żadnej religii oraz nie zastanawiał się co się dzieje po śmierci, bo jak on to mówił kiedy ktokolwiek próbował o tym z nim rozmawiać: „Jestem na to za młody”. Ironiczne. Moment śmierci dla Kajetana był jak zaśnięcie po braku snu przez 48 godzin. Szybkie. Myślał, że będzie to koniec, ale się obudził i usłyszał głos.

„Witaj w życiu po śmierci, jestem obserwatorem tego świata byłem tu zawsze i będę tu zawsze” – przywitał się Obserwator

„Ok, dzięki za tą informację” – Kajtek – „ale gdzie jest mój pies?”

„Jest on w gorszej części tego miejsca” – powiedział Obserwator – „nastąpił błąd w systemie, przykro mi, ale nie jestem w stanie tego zmienić, ponieważ ja mogę tylko obserwować”

„Czy jestem w stanie go stamtąd uratować?” – zapytał Kajtek

„Tak, ale jest to niebezpieczna i długa wyprawa” – odpowiedział Obserwator

Kajetana nic to nie obchodziło, on już wyruszył. Miejsce wyglądało jak góry,

więc zgodnie z logiką gorsze miejsca znajdowały się na niższych poziomach, ale Kajtek nie wiedział, gdzie Avalanche się znajduje, więc musiał przeszukać wszystkie poziomy. Sama wspinaczka nie będzie dla niego problemem, ponieważ była to jego pasja jeszcze za życia. Nie wiedział co go czeka, ale był zdeterminowany, żeby podołać zadaniu, które wiązało się z ratunkiem jego psa. Jako inteligentny człowiek uświadomił sobie, że musi zbudować coś, co będzie przywiązane do jego pleców i będzie trzymało psa w miejscu, żeby mógł się wspiąć na wyższe poziomy Miejsca. Miał ze sobą plecak i bidon więc zaczął od poszukiwania jeziora, bo jak wszyscy wiemy, woda jest niezbędna do przeżycia. Krajobrazy tych gór przypominały Alpy podczas lata. Piękne, zielone, z dużą ilością krystalicznych jezior rozprzestrzenionych po wspaniałych dolinach, a przy tych jeziorach rosły owoce, wszelkich rodzajów, przez truskawki po arbuzy. Kajtek związku z tym postanowił zebrać jak najwięcej żywności oraz picia, ponieważ nie wiedział, jak będzie z żywnością na niższych poziomach na górze. Napełnił bidon po brzegi oraz zabrał ze sobą truskawki, mango i arbuzy. Te owoce, chociaż mogą się wydawać losowe, jednak takie nie były. Mango i truskawki są pełne fruktozy, czyli cukrów, które się szybko przemieniają w niezbędną energię, a arbuż jest najlepszym źródłem elektrolitów, więc z kombinacją tych owoców miał wszystkie potrzebne rzeczy do długiej, żmudnej wspinaczki. Niestety nie wiedział, na którym poziomie znajduje się jego pies, więc będzie musiał przeszukać każdy poziom. Z racjami żywnościowymi wyruszył na niższe poziomy góry. Zwracając uwagę na to, że wszędzie były znaki prowadzące, było to bardzo proste zadanie, aczkolwiek nie była to krótka droga. Dopiero po około półtorej godziny doszedł do pierwszego niższego poziomu. Przy wejściu do drugiego poziomu, którym była jaskinia pełna naturalnego światła dziennego, stał Strażnik. Wyglądał jak chiński mnich. Na górze wejścia widniał napis „2 poziom z 5”, czyli było wiele mniej poziomów niż Kajtek się spodziewał. Była to dobra wiadomość dla niego, ponieważ spodziewał się około dwudziestu części podróży. Zaczął opowiadać Strażnikowi swoją historię, ponieważ on nigdy nie widział przypadku, w którym ktoś z wyższych poziomów zszedłby na niższy. Po tym, jak Strażnik go wpuścił, Kajetan zaczął podążać za główną ścieżką. Od razu było widać różnice pomiędzy poziomami, aczkolwiek nie były one drastyczne. Nikt nie cierpiał i było nawet dużo naturalnego światła. Kajtek stwierdził, że najszybszym sposobem znalezienia swojego psa będzie dialog. Teraz tylko pozostało znaleźć kogoś, kto będzie mógł mu pomóc. Po około dziesięciu minutach znalazł człowieka, który go pokierował do osoby znającej prawie

wszystkich na poziomie drugim. Był to starszy mężczyzna o imieniu Paweł, około 60 lat, z ostrymi rysami twarzy oraz rękami, które widziały ciężką pracę fizyczną. Ich konwersacja brzmiała mniej więcej tak:

„Witam” – przywitał się Paweł

„Dzień dobry, chciałbym poprosić o przysługę, czy to prawda, że znasz wszystkich na tym poziomie?” – zapytał się Kajtek

„Tak, to prawda. Znam wszystkich, a o jakiej przysłudze rozmawiamy?” – odpowiedział

„Wiesz, czy ostatnio nie pojawił się tutaj pies, średniej wielkości, wielokolorowy, a rasa to owczarek australijski?” – zapytał się Kajtek

„Nie słyszałem o takim psie tutaj, ale słyszałem, że taki pojawił się na jednym z niższych poziomów czwartym albo piątym” – odpowiedział Paweł

„Dzięki wielkie!” – odchodząc pożegnał się Kajtek

Kajtek szybko chciał zejść na niższe poziomy i tym razem mógł jeden pominąć, ponieważ miał informację, że powinien szukać na poziomie czwartym i piątym. Nie wiedział jednak tego, że następne dwa poziomy nie będą już takie proste, ale nie wiedząc tego wciąż zmierzał w ich kierunku. Nie była to łatwa podróż, ponieważ po tym, jak dotarł do poziomu trzeciego zaczęła się żmudna oraz trudna wspinaczka i bez zabezpieczeń mógł w każdym momencie spaść i odrodzić się na samej górze. Schodząc z trzeciego poziomu napotkała go burza i wszystkie chwytaki na skałach stały się mokre, więc warunki do wspinaczki pogorszyły się znacznie. Już wcześniej była to trudna trasa, ale teraz zrobiła się praktycznie nie do zrealizowania, ale Kajtek był zdeterminowany, żeby odzyskać swojego psa. Dotarł on na poziom czwarty i to, co tam zastał to było straszne w porównaniu do poziomu drugiego. Praktycznie zero światła dziennego oraz straszne zimno, przenikająca ciemność. Bez żadnych udogodnień do życia, na granicy dużego głodu. Wszyscy ludzie byli tam szarzy, niemili, nastawieni wrogo. Niektórzy nawet chcieli go zaatakować i zabrać całe jedzenie oraz picie, które miał, ale on poruszał się zbyt szybko, a oni byli zbyt zagłodzeni, żeby za nim gonić. Kajetan jednak nie widział żadnego psa, który by przypominał jego. Wyglądało na to, że będzie musiał zejść na ostatni poziom. Mógł oczekiwać tylko najgorszego, ponieważ poziom, na którym się obecnie znajdował, nie był zbyt przyjemny dla nikogo. Jedyne, co go czekało na najniższym poziomie, to był strach i cierpienie, ale nie zamierzał się poddawać. Musiał wyciągnąć stamtąd swojego psa. Wiedział, że będą go czekały wyzwania, które nie będą proste do pokonania. Samo zejście już będzie wyzwaniem, jest

to zrobione po to, żeby ludzie nie mogli uciekać z ostatniego poziomu. Zejście około stu metrów zajęło mu godzinę. Żeby dotrzeć do ostatniego poziomu będzie musiał przepłynąć jeszcze przez podwodną jaskinię, która wyglądała zjawiskowo, ale była również wyjątkowo głęboka. W związku z tym, nie będzie się łatwo dostać na drugą stronę, aczkolwiek musiał spróbować. Tuż pod powierzchnią było jeszcze jasno, ale im jak dłużej się zagłębiał, tym stawało się coraz ciemniej. Niestety, nigdy profesjonalnie nie pływał, więc jedyne, na co mógł liczyć, to dobra kondycja ze wspinania się przez wiele lat. Dopłynął do momentu, w którym już nie będzie musiał się zagłębiać, wystarczyło tylko popłynąć przez długi korytarz, wynurzyć się i byłoby po sprawie. Przepłynięcie tego korytarza też mu się udało, ale czuł, że zaczęło mu brakować tlenu, więc musiał się spieszyć. Był tak blisko, ale zaczęło mu się robić ciemno przed oczami, był tylko dwa metry od powierzchni, ale wiedział, że nie dopłynie. Niezależnie od tego, jak bardzo by chciał i tak by nie mógł. Jedyne co mu pozostało to ciemność. Teraz się dowiedział, że nie mógł uratować swojego psa. Teraz już nic nie widział poza ciemnością. Ale obudził się. Nie widział żadnego światła, czy to możliwe, że ktoś go uratował i jest dalej na piątym poziomie. Wtedy poczuł coś mokrego na swojej twarzy. Obrócił się i był to jego pies, jego pies go uratował i wyciągnął z wody. Pokój nie wyglądał jednak jak grota, w której był przed chwilą. Był on biały oraz wyglądał jak pokój w szpitalu: Kajetan nie miał sił wstać, więc postanowił spać. Po tym, jak się obudził, ujrzał światło: rzeczywiście znajdował się w szpitalu. Pies spał w jego nogach. I wtedy wszedł doktor.

„Obudziles się? Stosunkowo szybko.” – przywitał się doktor

„Tak, ale nie wiem co się stało. Myślałem, że nie żyje.” – odpowiedział

„Nie, ale uczestniczyłeś w wypadku: miałeś poważne uszkodzenia, ale jak widać, Twój pies jest w porządku. Chcieliśmy go stąd zabrać, ale nie dawał się. Cały czas czekał na to, aż się obudzisz i asystował przy każdym zabiegu.” – wyjaśnił.

Kaja Oszczęda

Spike, dobrze że jesteś...

opowiadanie oparte na historii prawdziwej

Wszystko zaczęło się pewnego niezwykle zwyczajnego dnia, który rozpoczął kolejny letni miesiąc, lipiec. Słońce otulało świat swoimi ramionami, wprawiając mieszkańców Ziemi w błogi stan. Zawsze wydawało mi się, że początek wakacji powinien być czasem szczęścia, ekscytacji, niesamowitych podróży, zachwytu pachnącą naturą i przede wszystkim długo wyczekiwanego relaksu. Miałam nadzieję, że właśnie te wakacje obdarzą mnie odpoczynkiem od wszystkiego i wszystkich, że miną podobnie do tych z roku poprzedniego, czy sprzed dwóch lat. Zawsze przemijały dokładnie tak samo, leniwie, trochę nudno i twórczo zarazem, czasem w podróży, w górach lub w basenie ze szklaneczką Merengue. W sumie nic specjalnego nie wydarzało się. Po prostu działa się... Jednak te wakacje były kompletnie inne, skryte zupełnie poza moją wyobraźnię.

Był poniedziałek, piątego lipca, początek drugiego tygodnia wakacji. Celebrowałam pierwszy dzień wspaniale zapowiadającej się przerwy, między innymi od szkoły, zgiełku miasta czy treningów. Siedziałam w hamaku w moim ogrodzie, pięknej i soczysto zielonej krainie, która była jednym z moich ulubionych miejsc na Ziemi. Strzeliste drzewa otaczały mnie z każdej strony, pachniały, a ptaki śpiewały jak nigdy dotąd. Odniosłam wrażenie, jak gdybym znajdowała się w magicznej krainie, jak gdyby wszystkie smutki, bóle i rozpacze tego świata nagle zniknęły. Poczułam się wspaniale, doenergetyzowana i pełna motywacji do życia. Nie mogłam doczekać się wydarzeń nadchodzących dwóch miesięcy. Podczas czytania i letniego leżakowania w hamaku, bawiłam się równocześnie z moim najbliższym przyjacielem – Spike’iem, kudłatym psem rasy border collie. Ulubioną zabawką mojego czarno-białego towarzysza była zwyczajna, niebieska piłeczka, którą gryzł i gonił z zaangażowaniem niemal tysiąca pszczoł pracujących w ulu. Za każdym razem, gdy tylko ją rzucałam, biegł prosto za nią, jak gdyby nic więcej się w tym momencie dla niego nie liczyło, gonił ją z ogromnym impetem, nie zważając na przeszkody czy zdeptując kwiatki, które niespodziewanie stały na jego drodze. Biegał po całym ogrodzie przynosząc mi zabawkę, abym mogła ponownie ją rzucić. Byłam niezmiernie szczęśliwa tak samo jak Spike, po którym szczególnie widać było promieniującą z pyska radość i kręcący się wokół własnej osi puchaty ogon.

Nagle zadzwonił telefon, spojrzałam na wyświetlacz ekranu, to była Maja, moja kuzynka, z którą miałyśmy niespotykane silną więź. Odebrałam i z napływającego potoku słów dowiedziałam się, że ja Zosia muszę koniecznie wpaść do Wrocławia w najbliższy weekend, że w sobotę jest impreza urodzinowa Marcina, że przecież przyjaźnimy się i powinnam potraktować to prawie jak obowiązek. Uśmiechnę-

łam się pod nosem. Było mi całkiem miło, że Majka tak bardzo motywuje mnie do wspólnego wyjścia. Już sam jej entuzjazm wydawał się krzyczeć „będzie super! wpadaj do Wro! koniecznie” ... Zastygłam na chwilę w bezruchu, w moim kolorowym indiańskim hamaku. Nie wiedziałam czy to na pewno dobry pomysł, aby pojechać na urodziny Marcina? Wprawdzie bardzo go lubię i przyjaźnimy się od dawna, ale wszyscy jego znajomi, włącznie z moją kuzynką Mają byli dużo starsi ode mnie, czy powinnam tam być? Czy jednak odmówić? Czy wymyślić małe kłamstewko zasłaniając się nim i tłumacząc dlaczego właśnie w ten weekend nie mogę wyjechać z Warszawy? Postanowiłam pójść za główną bohaterką „Przełminęło z wiatrem” i pomyśleć o tym jutro! Wróciłam do hamakowania, czytania i zabawy z psem.

Kolejnego dnia obudził mnie odgłos szczekającego zwierzaka sąsiadów, a z dołu dobiegały głosy stukających naczyń, tata rozpakowywał zmywarkę z delikatnością... co najmniej słońca. Wybiła godzina dziesiąta, wszyscy żyli już pełnią dnia, ciesząc się promieniami słońca dobiegającymi zza okna. Poczułam się niewiarygodnie wypoczęta, tylko od czasu do czasu udawało mi się tak długo i głęboko spać, regenerując każdą część mojego ciała. Resztę dnia, spędziłam bardzo spokojnie, rozkoszując się chwilą. Zeszłam na dół, obudziłam Spike'a i wyszłam z nim na długi spacer, jak każdego dnia wolnego od szkoły i innych zadań. Zawsze twierdziłam, że takie obowiązki to sama przyjemność. Bardzo lubiłam wychodzić z nim do lasu, wsłuchiwać się w śpiew ptaków i mieć możliwość wdychania tak wspaniale pachnącego sosną, świeżego powietrza. Po powrocie poczułam się jeszcze lepiej, o niebo lepiej, jak gdybym w pełni odżyła do wakacyjnego szaleństwa. Kolejne dwa dni przesiedziałam niemalże całe na zewnątrz, w ogrodzie, czytając i chłonąc zapachy wokół. W końcu doceniłam to jak wspaniałą przestrzeń mam wokół siebie, w której czas wolny nie kojarzy się z nudą, chociaż zawsze byłam zdania, iż nuda jest niezwykle twórcza.

Czwartkowy poranek nie należał do najlepszych. Całą noc towarzyszył mi okropny koszmar. Jeden z tych, które co jakiś czas powtarzały się, za każdym razem przebiegając dokładnie w ten sam sposób. Zeszłam na dół zastanawiając się ciągle co mógł znaczyć ów sen. Otwierając lodówkę, aby zobaczyć co mogłabym zrobić sobie na śniadanie, usłyszałam szczekanie mojego psa. Spike zdecydowanie domagał się wyjścia na dwór, więc chwyciłam cieplejszy letni płaszcz, ubrałam buty i wyszliśmy z domu. W połowie wędrówki po lesie przypomniałam sobie,

że muszę oddzwonić do Mai. Chwyciłam telefon i zadzwoniłam z bardzo dobrymi wieściami. Tata zgodził się zawieźć mnie do Wrocławia, a raczej zgodził się mnie zabrać ze sobą, gdyż okazało się, że jest umówiony na służbową kolację z kimś z pracy właśnie tam. Nic nie dzieje się bez przyczyny, nawet kolacje służbowe mojego taty - pomyślałam. Maja bardzo się ucieszyła, aż zapiszczało mi w uszach od jej entuzjazmu. Wprawiła mnie w dobry nastrój, pełen ekscytacji i takiej wewnętrznej radości podszytej ciekawością nadchodzących zdarzeń. Gdy tylko przekroczyłam próg domu, pośpieszyłam w podskokach do swojego pokoju i zaczęłam wkładać rzeczy do walizki. Kompletnie nie wiedziałam co spakować, a co dopiero - co ubrać na przyjęcie urodzinowe Marcina? W końcu zdecydowałam się na moją awaryjną stylizację, elegancką acz lekko ekstrawagancką po czym zasunęłam zamek zielonej torby podróżnej. Moja głowa wypełniona była różnorodnymi myślami, zastanawiałam się jak to będzie, kto przyjdzie, a przede wszystkim, że prawie nikogo nie znałam!? Ale co tam u mnie zawsze ciekawość wygrywa! Razem z kuzynką uzgodniłyśmy, że wspólnie kupimy prezent dla Marcina i jak zawsze podzielimy się kosztami. Zdecydowałyśmy razem, że będzie to obraz, ten wiszący w jednej z wrocławskich galerii sztuki, niedaleko Rynku, o którym Marcin marzył już od dłuższego czasu. Wiedziałyśmy, że na pewno strasznie się ucieszy i powiesi go w domu na honorowym miejscu. Tak bardzo podobał mi się nasz prezentowy pomysł, że przestałam się tak zamartwiać i rozmyślać. Tego dnia wyjątkowo wcześniej poszłam spać, w nadziei, iż kolejny dzień nastanie trochę szybciej niż zwykle i przyniesie mnóstwo wrażeń.

Następnego ranka obudziłam się dość wcześnie, usłyszałam jakby wycie wilka. To Spike leżał pod schodami, smutny, wpatrzony w moją walizkę. Nie wiedział gdzie jadę i na ile dni, przeżywał to bardzo w swoim sercu, a jego psie oczy mówiły „dlaczego mnie zostawiasz?”. Po kilkudziesięciu przytulakach, uściskach i całusach wyjechaliśmy z tatą w kierunku Wrocławia. Droga dłużyła się, chociaż znałam ją na pamięć. Trwała i trwała, chociaż zajęła nam niecałe trzy godziny. Tęskniłam już od pierwszej chwili za moim kudłaczem, który przychodzi i kładzie swój pyszczek na mojej nodze, albo łapą zaczepia mnie i domaga się nieustannego głaskania lub drapania za uszkiem. Gdy dojechaliśmy, pierwsze co zobaczyłam to Majkę stojącą pod blokiem, niecierpliwie oczekującą naszego przybycia. Wyskoczyłam z auta, biegałam ile sił w nogach i przytuliłam się do niej tak mocno, że w pewnym momencie bałam się, że się przewrócimy albo co gorsza połamiemy. Obie byłyśmy piekielnie szczęśliwe, ponieważ nie widziałyśmy się „wieki”, albo przynajmniej

tak nam się wydawało. Co prawda rozmawialiśmy sporo przez telefon, ale to nie to samo co ponowne spotkanie na żywo. Muszę przyznać, że dawno nie doświadczyłam tak ciepłego powitania, mój uśmiech z twarzy nie chciał zniknąć. Tata wyciągnął walizkę z bagażnika samochodu, pożegnał się z nami i odjechał gonić sprawy dorosłych. A my po rozpakowaniu rzeczy i zjedzeniu talerza pomidorowej z makaronem, przystąpiliśmy do omawiania planu działania na kolejne godziny dni - gdzie odbędzie się przyjęcie urodzinowe Marcina, gdzie nocujemy, i czy nasz prezent jeszcze wisi w galerii. Po czym wyruszyliśmy do centrum, aby pospędzać razem czas, porozmawiać i rozejrzeć się dookoła, co się zmieniło w starym Wrocławiu. Odwiedziliśmy Ostrów Tumski i ogród botaniczny, który mienił się tysiącami barwnych kwiatów. Przy Hali Targowej w słynnej herbaciarni wypiliśmy po imbryku japońskiej Gyokuro Kyoto, po czym udałyśmy się w stronę Starego Miasta zaglądając do naszej ukochanej Galerii Sztuki. Przyszły obraz Marcina wisiał sobie z boku, niczym niewzruszony, nie wiedząc, że jutro kogoś uszczęśliwi. Sympatyczny starszy pan znał już nas, a szczególnie Majkę, która wcześniej nękała go kilkakrotnie negocjując cenę za wymarzone dzieło. Pan okazał się być cudownym człowiekiem, po zapoznaniu się z naszym pomysłem i po wysłuchaniu historii Marcina skontaktował się z artystą, autorem dzieła i opowiedział o szalonych nastolatkach zdeterminowanych uszczęśliwić „kolorowego ptaka” nierozumianego przez świat. Malarz zaproponował nam tak przystępną cenę, że mało co nie oszalałyśmy ze szczęścia. I tak z obrazem zapakowanym w szary papier ruszałyśmy na Stare Miasto, tętniące życiem, pełne turystów i przeróżnych zapachów płynących z pobliskich knajpek, barów i restauracji. Po dniu pełnym wrażeń wróciłyśmy do mieszkania, chcąc jak najszybciej wskoczyć do łóżka i zasnąć. Ale jak tu spać, usta nam się nie zamykały. Jak tylko kończyłyśmy pierwszy wątek, praktycznie natychmiast zaczynałyśmy kolejny i tak bez końca... Moją głowę przepełniały myśli i wątpliwości dotyczące urodzin Marcina - jak będzie? Co będzie? Kto będzie? Ekscytacja zamieniła się jednak w przerażenie i obawę. Taką podświadomą obawę, dziwną i trudną do uchwycenia. Wtedy, leżąc w ciepłym łóżeczku nie miałam jeszcze pojęcia co się wydarzy, co nastąpi. A może właśnie moja podświadomość już to wiedziała? Może stąd to dziwne samopoczucie, te dziwne obawy niczym wówczas nieuzasadnione? Jedno było pewne, nikt z nas nie znał przyszłości? A każda próba przewidzenia jej mogła jedynie okazać się mylna.

I w końcu nadszedł dzień siedemnastych urodzin Marcina. Razem z Majką rozpoczęłyśmy przygotowania, zapakowałyśmy w kolorowy papier wspólny prezent,

owijając go na koniec grubą materiałową czerwoną wstążką, napisałam odręczną czcionką życzenia dla solenizanta na wcześniej wspólnie przygotowanej kartce: „Marcinie, z okazji Urodzin, życzymy Ci samych cudownych chwil w życiu i odwagi by zawsze iść do przodu uśmiechając się z radością w sercu! Ty jesteś Kreatorem swojego życia, osiągniesz to o czym marzysz! Dlatego puść wodze fantazji i idź kochając życie! Maja i Zosia.” Gdy byliśmy już w pełnej gotowości do wyjścia, z ogromnym pakunkiem w ręku opuściliśmy mieszkanie cioci i wujka, udając się na przystanek autobusowy. Miny ludzi uświadomiły nam, że to chyba nie najlepszy pomysł pakać się z nim do zatłoczonego pojazdu komunikacji miejskiej. Ale co tam, udało nam się wsiąść do właściwego autobusu i szczęśliwie przejechać ponad piętnaście przystanków do mieszkania Marcina, a raczej mieszkania Marcina rodziców, takiego dodatkowego lokum dla znajomych, rodziny czy na imprezę jak ta dzisiejsza. Nasze dzieło sztuki przeżyło podróż i dotarło wspólnie z nami w jednym kawałku. Osiedle było całkiem stare, chyba taki późny Gierek, mnóstwo wieżowców wokół, ale w środku pięknie odnowione minimalistyczne w stylu mieszkanie, lekko industrialne, idealne na imprezy czy bankiety na stojąco. Pierwsze co dostrzegłam to lśniące dekoracje, balony we wszystkich kolorach tęczy, ułożone z artystycznym zamysłem, jakby bardzo celowo i do tego te wielki, białe i srebrne materiałowe płachty zwisające po bokach z sufitu. W kuchni na ogromnej wyspie był „szwedzki stół” pełen przekąsek i trunków dla osób w różnym wieku. Na białych ścianach wisiały stare wrocławskie plakaty spektakli teatralnych, koncertów i imprez jazzowych, królował „Jazz nad Odrą”. Z głośników sączyła się muzyka. Znajomi Marcina okazali się być całkiem fajną ekipą, z wieloma pasjami, fascynacjami czy dziwactwami - oj było kilku freak’ów. Jak wielu stwierdziło „wiek to tylko liczba, Zosiu - pytanie na ile się czujesz?”. Oni czuli się zdecydowanie na mniej, co w sumie było fajnym doświadczeniem. Marcin raz po raz rozpakowywał prezenty. Uśmiechał się wesoło oglądając kolejne nowe książki, płyty winylowe, słuchawki i inne gadżety... przy naszym kolosie zamarł. Zdarł papier i totalnie zaniemówił, z trudem powstrzymując łzy podszedł do nas i przytulił ukrywając falę słonej wody tryskającej z oczodołów. Nie to nie były łzy, nigdy się do nich nie przyzna. Z Majką puszczałyśmy do siebie oko „udało się - tak miało być”. Marcin od razu znalazł honorową ścianę, na której zawiesił swój wymarzony obraz zapowiadając wszystkim, że jak coś mu się stanie to udusi... nogi powyrywa i takie tam katusze. Solenizant przygotował sporo różnych atrakcji. Graliśmy w kalambusy, odgadywaliśmy smaki z zawiązanymi oczami, graliśmy w butelkę

„prawda czy fałsz”... ale największe, wręcz niesamowite wrażenie zrobił na mnie i chyba na wielu imprezowiczach ktoś kto siedział cichutko w rogu pokoju. Starszy Pan, o paru siwych włosach na głowie i bujnej srebrzystej brodzie, która na pierwszy rzut oka prezentowała się na bardzo zadbaną. Marcin z racji swej wielkiej miłości do sztuki postanowił zaprosić karykaturzystę, który miał uwiecznić ten dzień i bohaterów tego wydarzenia, jego przyjaciół. W lekko karykaturalnym ujęciu...

Zostałem sam, całkiem sam. Wokół panowała przeszywająca do szpiku kości cisza. Wszyscy smacznie już spali, nie wiedząc co właśnie miało się wydarzyć. Skąd mieli wiedzieć? Cieszyłem się, że dobrze się bawili, że zapamiętają mnie radosnego, zawsze z szerokim uśmiechem na twarzy. W prawej ręce trzymałem złamany kawałek żyletki, jakiej używał mój dziadek do golenia. Jakże lubiłem obserwować go podczas tej rytualnej czynności, jak ostrze przesunęło się delikatnie po policzku. Dawne czasy i dziwne upodobanie. Roztrzęsiony stałem na balkonie skromnego wrocławskiego mieszkanka z wielkiej płyty, roniąc morze łez. Dlaczego płakałem? Nie chciałem, aby wszyscy widzieli ten moment, mój koniec, moje odejście ze świata materii, przysporzenie moim przyjaciołom bólu nie było moją intencją. Jednak wiedziałem, że będą zadawać sobie pytanie dlaczego? Byłem przekonany, że niektórzy będą się obwiniać, że w ich głowach kłębić się będzie masa pytań, tylko czy to będą właściwe osoby? Czy mój ojciec przebije się przez własną tęczę ludzkiej hipokryzji? Słyszałem te pytania - czemu pozbawił się życia, przecież miał tyle kochających osób wokół? Wspierającą mamę, przyjaciół, znajomych z tego samego kolorowego świata, tak bardzo nie akceptowanego w tych czasach. Ale wówczas - na balkonie - nie miało to już dla mnie żadnego znaczenia. Jedyne co zaprzętało moją głowę to krok naprzód, tylko jeden. Pojedynczy mały ruch dzielił mnie od ulgi od tego świata, od życia. Poddałem się, nie chciałem już walczyć. Zrobiłem pierwsze nacięcie w miejscu gdzieś w połowie drogi między łokciem i nadgarstkiem. Poczułem chwilowy, przeszywający ból, po którym nastąpiło uderzenie beztróskiej ulgi. Nie było już drogi odwrotu, musiałem kontynuować, w końcu przygotowywałem się do tego momentu wiele, dłużeńych się lat, w trakcie których i tak czułem jakbym już nie żył. Poszedłem o krok dalej i drugie nacięcie zrobiłem przy nadgarstku, celując prosto w tętnicę promieniową, znam ją przecież, godzinami oglądałem atlas anatomii człowieka. Poczułem trzymający przez chwilę ucisk w ręce, który poprzedziło niesamowite wytchnienie. Spadająca na kafelki żyletka wydała bardzo charakterystyczny dźwięk. Krew spływała mi po palcach. Słyszałem każde uderzenie szybko bijącego serca, każdą falę i myśl

przeszywającą mój umysł. Wszystko dudniło, waliło jak kotły w orkiestrze. Byłem gotowy. Przeszedłem na drugą stronę balkonowej barierki chroniącej przed upadkiem z wysokości. W tym momencie już jedynie prawa ręka chroniła mnie od upadku. Wiedziałem, że ta chwila właśnie nadeszła. Spojrzałem w niebo, które wydało mi się piękniejsze niż zwykle i z pełną świadomością czego naprawdę chcę, puściłem się w nicość...

Byłam sama i roztrzęsiona. Siedząc na wielkim, puchatym dywanie w moim pokoju, tuliłam się do Spike'a, który poddawał się moim uściskom i nawet się nie poruszał. Lizał moje dłonie i twarz, smakował łez. Jakby wszystko rozumiał i wyczuwał ogrom zła, które się wydarzyło, które spadło na mnie nieoczekiwanie i przygniotło mnie. Nigdy dotąd nie odczuwałam w ciele tak wielkiego fizycznego bólu, który rozrywał wszystkie moje organa. Nagle ten piękny kolorowy świat wokół zgasł, obraz stał się szary i rozmazany. Czas ziemski zatrzymał się dla mnie. Każdą przemijającą godzinę, odczuwałam jako jedynie króciutką sekundę. Wciąż nic do mnie nie docierało, może dlatego, że nie chciałam uświadomić sobie co on właściwie zrobił. Maja od momentu zakończenia imprezy i poranka, kiedy z balkonu mieszkania Marcina spojrzaliśmy przerażone w dół, nie odezwała się do mnie ani słowem. Wściekła i otępieła, nie była pewna czyja to wina i, ponieważ nie wiedziała, ale jej oczy już wydały wyrok, już oskarżyła oprawców. Zawsze była troszkę zazdrosna o moją relację z Marcinem, teraz dla niej byłam współwinna tragedii. To ja powinnam usłyszeć podpowiedzi jakie mi dawał przyjaciel, ja powinnam coś zrobić, ja powinnam zareagować... Ja nikomu nic nie powiedziałam. Nic nie robiłam, aby zapobiec jego śmierci. Ale co miałam począć? Skąd piętnastolatka ma wiedzieć co zrobić i jak zareagować na słowa „mam dość takiego życia”, „nie mam siły już tak żyć”... skąd miałam wiedzieć, że on naprawdę jest tak odważny i silny, aby to zrobić? Nie dość, że mój przyjaciel popełnił samobójstwo, to moja najdroższa, najbliższa kuzynka nie chce mnie widzieć, słyszeć, ani mieć cokolwiek ze mną do czynienia. Na szczęście przez cały ten czas był przy mnie mój czworonogi przyjaciel. Bez niego życie pewnie potoczyłoby się inaczej. Pewnie zapadłabym się głęboko w sobie i tam pozostała na długo.

Dni mijały, a w mojej głowie był nadal ogromny bałagan. Miałam poczucie, że nie dałam rady, że nawaliłam i ciągle mając przed oczami Marcina leżącego w kałuży krwi, po prostu poddałam się i popadłam w odrętwienie, marazm i totalną obojętność.

Nic mnie nie interesowało, nic mnie nie cieszyło, nic nie miało znaczenia.

Tylko bezruch, bezwład, niemoc. Całe dni spędzałam w łóżku, pod kołdrą, chlipiąc w poduszkę nocami i przesypiając słoneczne dni. Byłam przerażona wizją przyszłości. Jak żyć po takiej traumie? Jak przejść do porządku dziennego udając, że nic się nie stało? Chciałam krzyczeć, wrzeszczeć... ale nic nie mogło się wydostać z mojej krtani. Bałam się niekontrolowanych ataków paniki, które przychodziły zniemacka i dopadały mnie swoimi mackami, bałam się przerażających snów i tego ciągłego „spadania”. Wydarzało się to w mej głowie zawsze gdy tylko zmrużyłam oczy. Niekończący się koszmar - spadam, lecę z dużej wysokości, wiem, że tego nie przeżyję, jestem przerażona, serce kołacze jak oszalałe, chce wyrwać się z piersi, aż upadam, bijąc z impetem rękoma o materac łóżka i budząc się zlaną potem... Od tamtego momentu drzwi do mojego pokoju miałam praktycznie zawsze zamknięte. Jedynie Spike miał prawo wejścia i wpadał czasem, kładąc się na dywanie i patrząc na mnie błagalnym wzrokiem, jakby mówił „proszę wróć do mnie”, „proszę już czas”. Mijały dni, tygodnie, aż w końcu okazało się, że minął miesiąc. Praktycznie cały ten czas nie dostrzegałam Spike’a, choć leżał przecież często na moim dywanie, nie byłam z nim na żadnym spacerze, choć kiedyś tak bardzo to kochałam, nie bawiłam się z nim, nie targałam za uszy... Psy wyczuwają wszystko, a inteligentne rasy robią to wręcz doskonale. Spike wiedział jak bardzo jestem nieszczęśliwa, dostrzegał moje odrętwienie i bezwład, podchodził do mnie i kładł się obok tak, aby nasze ciała się dotykały. Był przyjemnie ciepły, lekko wyczuwałam bicie jego serca. Kiedy towarzyszyły mi huśtawki nastrojów - od ciągłego bezdenne go smutku utrzymującego się dniami, po napady wściekłości, właściwie bez żadnego powodu, kiedy czułam się źle, bardzo źle, to jedyną wówczas ulgę dawało mi zanurzenie mej dłoni w czarno - białej, przyjemnie delikatnej sierści mojego kudłacza i słuchanie małego serca, które biło... dla mnie.

Pewnego wieczoru, a może już w nocy, wyszłam z pokoju. Na dworze było już ciemno, a księżyc ujawniał swój niesamowity blask, jako jedyne źródło światła. Rodzice już spali, nie wiedząc, że w końcu wyszłam z mojej dziupli. Gdy schodziłam po schodach nagle zatrzymałam się, instynktownie wróciłam do łazienki po żyletkę, tą którą dziadek kiedyś zostawił będąc u nas lata temu. Zeszłam na dół. Spike śpiąc przy schodach, tylko uniósł głowę i wrócił do zasłużonego odpoczynku. Powędrowałam pod wielkie, oszklone drzwi prowadzące na taras ogrodu i pociągnęłam cichutko za klamkę. Pisk zawiasów był jednak donośny, lecz na szczęście nie obudził rodziców. W samych skarpetkach przeszłam wzdłuż tarasu i usiadłam na trawie. Było przyjemnie ciemno, jednak z wyraźną księżycową

poświata i przesywającą ciszą, której nic nie przerywało. Z kieszeni wyciągnęłam żyletkę i położyłam przed sobą na trawie. Myślałam, co czuł Marcin trzymając ją w dłoni? Tam na balkonie wrocławskiego bloku? W mojej głowie kłębiła się masa pytań i dylematów? Co robić? Czego pragnąłby Marcin? Czy wolałby, abym do niego dołączyła, czy abym żyła szczęśliwie dla niego, za niego, dla siebie... tak jak on zawsze marzył? Myśli ucichły gdy zobaczyłam Spike'a pędzącego w moją stronę. Najwidoczniej zapomniałam zamknąć dokładnie drzwi tarasowych, które popchną i przez które mógł swobodnie wybiec. Spike wpadł w moje ramiona, liżąc mnie po twarzy bez umiaru. Nagle obydwójce zastygnęliśmy w bezruchu, tuląc się czule do siebie w pełnym zrozumieniu. Popatrzyłam mu prosto w piękne brązowe oczy, po czym zadarłam głowę do góry i skierowałam wzrok w niebo, uśmiechając się szeroko. W rękę wzięłam żyletkę, złamałam na pół i rzuciłam daleko w zarośla. Zwróciłam wzrok z powrotem w niebo i wyszeptalam do Marcina, który napewno błąkał się teraz gdzieś po moim niebie: „Od tej chwili chcę żyć! Chcę być szczęśliwa! Będę żyć za nas dwoje - na pełnej petardzie!”

Zofia Rzegocka

Alden - The Old Friend

49

FOR BETTER OR FOR WORSE

I remember my first home very vividly.

However, I barely remember my siblings. They were all taken away quickly, and so I was free to spend whole days with my mother, an enormous golden retriever. We chased around the colossal house of our owners and hid in their back yard. When it rained, we would curl up in the attic and watch the rain drops drip down the window. When the sun shone and tickled my fur, we would go outside to lay in the soft green grass. Oftentimes, some older pups would join us, scare and bite and wrestle, but my mother would always chase them away with a mighty bark.

After one of these instances, my mother took me inside, licked my fur clean from the grass and sat down by the window with me.

“See those other pups? They’re wild hounds. They have no owner, no one to take care of them. But you, Darcy, although of mixed breed, are from a very fine family. I wish you become one brave, good dog.”

My mother, she always told me things about the life ahead of me. I didn’t pay much attention to her then, but now, more than ever, do I realise the importance of her words. “Over the course of your life, you will come to serve many men. Some will treat you fairly. Others won’t. No matter, for you, Darcy, are to always do your best, even in the hardest circumstances. Never bite or kick for play; do what you are told to with good will. A dog is a man’s best friend, and I hope you will grow to be one.”

I never knew my father – but my mother remembered him fondly. He was a German shepherd, which was where I got the colour of my fur from: treading the line between sable and gold. I never pondered too much over him, for these were the best days of my life – spent with my mother as an innocent, curious pup.

But then my time came as well.

Our owner, a tall, kind-faced man, came up to the attic one time when it was raining, scooped me up and carried me to the front door. I didn’t understand what was happening at first – but then I saw the couple standing at the entrance to the house, a carrier cage next to them.

“This is our dear golden shepherd, Darcy,” The owner introduced me. “Be free to change his name – he isn’t used to it yet.” He set me down for a minute to talk with the owners, and I had just enough time to reach my mother.

“Be well, Darcy.” She said, giving me a kiss on the forehead. “Remember my words.”

I was handed to the couple, and just like that, I never saw my mother again.

Soon, I learned the names of my two young owners: Joyce and Carter. They were newly married and both lived on the farm of Carter's father. The day I arrived, they gave me a new food and water bowl, laid out a sleeping rug and allowed me to explore the house.

And what a house it was! The corridors wound all the way up four stories and twisted down into the basement. There were two living rooms – one formal and one informal – and a winter garden with the walls and the roof made of glass. There was a special dog flap cut into the main entrance, and another one in the back door which led into the fields outside.

Oh, the fields - a good 200 acres, owned by Carter's parents. The land stretched from a small stream leading into a duck pond to the edge of woodland. It held several potato, wheat, carrot, beanstalk, tomato and pumpkin fields, as well as an empty field for grazing sheep. Carter or Joyce would always follow me – but chasing around the land was heaven for a small dog like me. Practically all my time was spent outside.

Mrs. Lanes, a plump, merry housewife, spent most of her time tending to the greenhouse, running errands and cooking. She thought I was a massive nuisance, always shooing me out of the kitchen when I tried to get some leftovers, but she always made sure my bowl was full and my water clean.

Farmer Grayson took a massive liking to me. He often explained to me how all his different machines worked, even though I didn't understand a thing. Sometimes, he would tell me to sit or lay or roll over and I would get a treat afterwards.

The family agreed on naming me Alden, or Aldo. It was a sweet name, I had thought, but I would only learn its meaning later.

Weeks had passed. This was how I lived; mornings in the fields, evenings with the Lanes at the dinner table.

The summer gave way to earlier sunsets and more rainfall. The leaves started changing colour – they darkened, wilted and fell in a mesmerizing dance on the wind. The sun's rays caressed their crisp petals; the heavy rain soaked them through.

When I turned half-a-year old in October, Carter brought forth a leash – a horrible, restricting device, one end of which he strapped to my collar. Oh, it was a pain at first, when I kept forgetting I was tied to him, but soon I got used to it.

Once, we went for a walk with my leash early in the morning, but Joyce let me free so I could keep ahead of the group. I was sniffing foreign bushes when I sensed something else – a scent of a fellow dog nearby. My ears perked up, my tail wagging

slightly as I went exploring for the newcomer, and I soon found a black Doberman tucked safely in some undergrowth.

When the Doberman noticed me, she jumped up at once.

“What do you want?” She growled. “This is my territory.”

Although she behaved like the wild dogs I’ve come across in my first home, she didn’t look like one. She was purely bred – that much I could see. Her fur, although matted and dirty, was a midnight black, her legs long and her posture perfectly straight. I wondered how she came to be here.

“Why would I want anything from you?” I asked, confused.

“You could be spying on me. Do you work for him? Is he here to get me?” She glanced around anxiously, her tail down and her ears drawn back.

“Who are you talking about? I’m here with the owners of this farm. They are the best ones you’ll ever meet.”

“Owners?” She barked. “And you like living with them?”

“Yes. Do you have an owner?”

Her face twisted in disgust. “I had one. But... I left.”

I couldn’t hide the surprise on my face. “Why would you do that? I cannot think of a thing that’s worse.”

The amber leaves whispered under her feet as she came forward and started circling me. “Oh, you spoiled little thing. You haven’t experienced the cruelty of any man yet, have you? She snarled. “You have been safely tucked away in a beautiful house with a kind owner. Well, let me tell you this. Men are vile, spoiled creatures. They are merciless. They are evil. Run away now, before it’s too late.” Her nose was now inches away from mine – her teeth were dangerously showing. I took a step back.

“I-” I was about to reply, tell her how none of that was true, when I heard Joyce’s sweet voice call my name.

“You’re Aldo? Such a silly name.” She smirked after hearing it. “Just like the ones humans like to give out.”

“Well, I don’t get to decide what they call me. What’s yours, then?” I said defensively.

“My name is Sabre. And I decided what to call myself.”

I huffed, annoyed, staring at Sabre for a bit longer. I realised she was barely older than I was: maybe a year old. Still, she had a much stronger build – more muscle than fat, which wasn’t the case for me. I couldn’t help wondering how she

had gotten it – only heavy physical exercise could do that to a dog’s body. But working at such a young age? What kind of home did she have before?

“And they made you wear this pathetic collar? What a shame-”

I couldn’t keep it down any longer. I barked as loud as I could, which caught her attention. “You have no right to talk about them like that. I don’t care, what you’ve been through before, but Carter and Joyce are the nicest people you’ll ever meet. If I hear another bad word about them from your mouth, I’ll bring them here myself.”

That seemed to shut her up. Her ears flattened; her posture drooped. I didn’t even know I could have this effect on others - I was feeling quite proud of being such a powerful dog when I heard Joyce’s shouts once more.

“Oh, look, you’d better hurry. Wouldn’t want to disappoint your owners.” Sabre regained her composure, snarled one more time and melted into the bushes.

This encounter left me feeling very guilty for days after that. I somehow knew I owned Sabre an apology - for losing my temper and barking – but even more than that, I felt like I betrayed my mother. Although it was hard to miss her amongst the luxuries offered to me on the farm, I longed for more of her guidance and encouragement. And during the encounter with Sabre, I did everything she warned me against – barking, fighting and losing my temper.

Therefore, I tried going to the same overgrown spot a few times. Sabre was never there. I wanted to talk to her, ask her about how she came here and why she left her owner, but mostly, I wanted to apologise and make it up to her. And just when I had thought she left to live on some other farm, she appeared next to the duck pond on one of my walks.

“Finally!” She barked. “I had been spying on you and you never noticed! I couldn’t think of a way to make my hiding place more obvious. But here you are.”

“Sabre? I thought you had left!” I pounced towards her. “But- why were you spying on me?”

“I wanted to see if what you said was true. I investigated a little, and...” She waited a moment as I stared at her expectantly. “Well, your owners might not be so bad after all.”

I was almost too happy to respond. “See? I-”

“Shush! I know, I know, and before you say anything, hear me out. I had only one experience with humans, and it wasn’t good. I know I haven’t been fair to you, or your owners, but can you blame me? If you had grown up under my circumstances, you would understand. But now I want to explain myself.”

And so, Sabre started telling her story. I was now by far too intrigued and did not dare interrupt.

“I was born in some big city, maybe forty miles south from here. I lived in a small apartment with my owner and his other 6 dogs, all Doberman, all black. We were trained to be fierce, to attack certain people, and to withstand pain. Oh, it was horrible, Aldo. He would tie us up in his dirty backyard, with no food or water for days, only the rain or mud to drink. And he would make us carry these boxes of white stuff in the middle of the night, to some other place in the city. And if the police came after us, which happened all the time, we had to run at them with full force and attack these poor men, because if we didn’t, we’d get beaten later.” Here, she sucked in a breath, and continued. “I tried it once – I was so tired after a sleepless night, that I just lay down on the pavement – and he whipped me so hard afterwards, I thought my skin was going to come off. A few weeks after that, I had decided to escape, and when we were on one of those missions, you know, delivering packages, I just took my chance and went for it. That’s how I got here, I guess.” Sabre closed her eyes briefly, breathing in for a moment.

“So, there you go. I have been travelling for over two weeks alone, and-” She couldn’t say any more, for I jumped up onto her and hugged her fiercely. Sabre was tense for a moment – not quite sure if I was attacking her or not – but then relaxed and hugged me back.

“Sabre, I’m so sorry for what I said to you last time. You have endured so much; it was not in my place to tell you anything. And you are right – maybe I am a spoiled dog, but that doesn’t mean I had chosen to be one, just like you hadn’t chosen to be mistreated. And if there’s any way I can make it up to you – please say so.”

“Thank you, Al. You are not spoiled; I was simply too jealous of your own fortune. I never- I’ve never had someone say anything so kind to me. Thank you again.”

“I’ll see you around?”

“Course.”

And just like that, I had made my first ever dog friend. Although we did our best, Sabre and I did not meet very often, because autumn turned colder and windier. In November, the air was so crisp that it scraped my lungs when I breathed, and I reluctantly went on walks.

However, we did find time on the warmer days and drier evenings. We explored the forest when I was left to roam alone; swam in the duck pond and hunted wild geese. But our favourite activity by far was chasing each other through the wheat

fields, now newly sewn for harvest.

That is how I spent my autumn on the farm.

But the winter came, and everything changed.

My mother used to tell me stories of this very much foreign season; of its breath-taking, icy beauty. If I had thought November was harsh, then I still had a lot to learn.

By now, all the trees were bare, just a shadow of the greenery I had seen in the summer. Soft, white fluff started to fall, which Sabre called snow. It was cold and wet – and it was hard to walk through. I also started to grow new fur: much darker than the coat I had during the warmer months, and much thicker. I was glad for this extra protection, but when Sabre saw me after some time away, she laughed out loud.

“Oh my, Aldo! What happened to your golden fur? You look like a fluffball. Thank the stars I don’t shed or grow layers that much.”

It was, of course, much too cold to meet up more than once a week, when I went for a longer walk with Carter. Joyce stayed at home more often – and she seemed very tired most of the time. I would sometimes sit next to her and her growing belly by the fireplace. I also enjoyed the winter garden very much, and it was one of my most frequented places around the house.

Somewhere in the middle of winter, all of Joyce and Carter’s family and friends gathered in the house and ate dinner together. I don’t know what made it so special that they all had to come and dine so grandly, but they also sang gospel songs around a pine tree, which strangely enough, Farmer Grayson had brought into the house a week earlier. The children, all chatting and laughing, picked presents from underneath the tree, and the adults talked late into the night. I was allowed to take part as well – the children were very fond of me, and they petted and brushed my fur as I walked around all the colourful paper wrapping on the floor. However, when they grew bored of my tricks and I grew bored of their company, I went outside through the back door.

Sabre was there – alone in the cold, looking through the living room window at the festivities inside. She looked up at once as I trudged through the snow towards her.

“So, what is it like?” She asked.

“What?”

“Well, humans like to call it Christmas.”

“Is that what it’s called? I think it’s very lovely. And fun.”

“Last year, during my first Christmas, our owner made us all go on three midnight runs. I had only learnt what Christmas was from one of the older dogs. I didn’t really care at the time, but now it seems to me that Christmas is a beautiful celebration.”

“I suppose so. Everyone seems so happy.”

“Yes, because they’re together. But I didn’t have anyone to celebrate with.”

“Well, now you do.” We watched in silence as the children unwrapped more and more presents, showing off to each other and laughing merrily. I thought for a moment. “How about you come with me inside? It’s cold out here.”

“But Joyce, and Carter, and-”

“I’m sure they won’t mind. Besides, we won’t be seen. Alright?”

I knew Sabre was being cautious, which is what she had taught herself to be – but I also knew she was cold, tired, and probably very hungry.

That is how we spent my first Christmas together – sprawled on my rug, filling ourselves full. It truly was a beautiful celebration.

As the night was nearing to an end, Sabre and I fell asleep, and were found the next morning by Mrs. Lanes who was cleaning the pantry.

“Carter! Joyce! Look at what I’ve found right here!”

They came downstairs, took in the sight of me and Sabre cuddled next to each other, put up an advertisement in the local newspaper and checked the surrounding area for Sabre’s owner. Of course, she had none, and a few days later, she was wearing the exact same collar as me.

“You know, I swore to myself I would never have another owner. But here we are.”

I was delighted to have her join the family. Farmer Grayson added new bowls and a new rug, and we both went out for walks daily. I don’t know why Joyce and Carter did it; but I was very, very grateful.

I suppose those were the highlights of my first year: I turned 12 months old in late March. Not that I looked any different, but it was a good feeling to finally be older, and as I liked to believe, wiser.

I suppose I must mention another significant moment of my life in early spring, when the snow had already melted away and the plants were regrowing fresh sprouts. Carter and Farmer Grayson led the sheep out to the field to graze, and for some unknown reason, took me with them. They showed me the perimeter of the

field, along the stream and the woods, and brought me up close to the herd. It was a fascinating experience, although at first, I got very distracted. But they kept bringing me back there, and one time, I finally understood that they wanted me to herd the sheep – make sure they stayed together in a group whenever we moved to the field, and that none of the lambs wandered off into the woods.

Sabre soon joined me, when Carter and Farmer Grayson thought I was an adequate herder.

It was a very fun activity: chasing the occasionally straying sheep back to the group and resting in the meantime. The days grew longer again, and I was out with the flock from early morning till dusk, left alone by my owners.

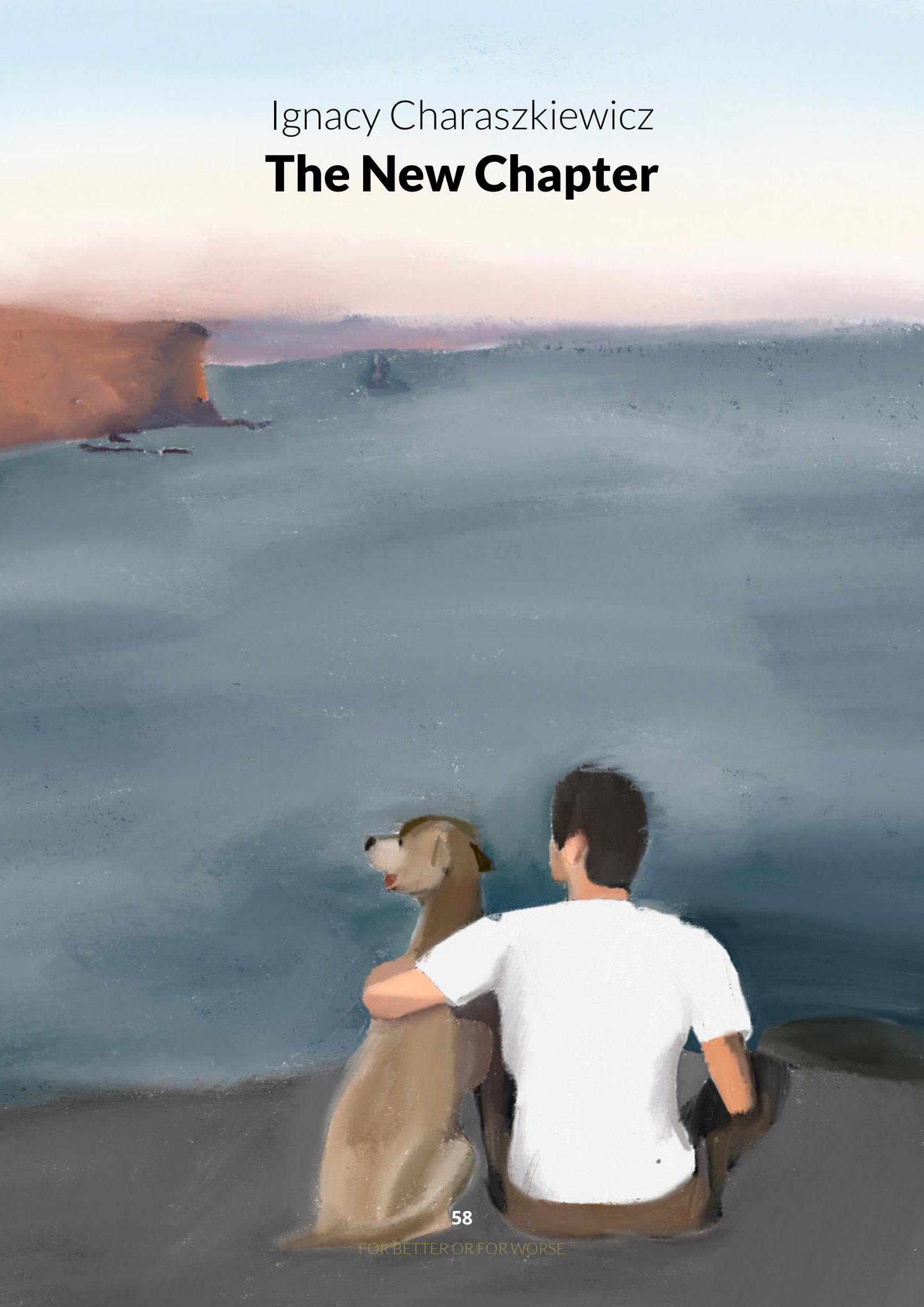
The years came and went. I experienced summer, fall and winter all over again, only for the seasons to repeat next year. I met many other dogs – but none as close or dear to me as Sabre. Joyce had a baby girl, Cayla, soon after I turned one and a half, and we grew up together. I led an amazing life along the sides of my owners, who inherited the farm from their parents, and who did become my best friends, just as my mother had predicted. I went from a puppy to a teenager, to an adult dog – and finally, alongside Joyce, Carter, Sabre and Cayla, I reached my senior years.

It was then that Joyce sat down with me by the fireplace, and it reminded me of how my mother had done all those 14 years ago. As she did some needlework, she started speaking in a warm, maternal voice I was so used to by now, and I cuddled closer.

“Aldo, did we ever tell you about your name? You see, it has a very noble origin – Alden means ‘wise, old friend’ in old English. We had given you this name because we both somehow knew you would be loyal and kind to us; and look at where you are now. All these 14 years, you have stayed by our side. And we couldn’t be more grateful.”

And so, I suppose my mother had been right – a dog really was a man’s best friend.

Ignacy Charaszkiwicz
The New Chapter

James was a simple man. He lived with his wife Sarah, whom he loved and cared about. He had a store, and he had just hired a manager leaving him lots of free time. He was happy, he had everything a wife, a house and money. There was nothing left in the world for him to want.

One day he was walking on the in the towns old square and decided to stop at a bookstore. He wasn't there to buy anything in particular but just looking around. When he got a call „Hello, is this Mr. James Smith? Your wife fainted, she is at St. Lucy's hospital.". The nurse was explaining that everything is ok and the just have to run some tests, but he wasn't listening. He bolted to the first cab he saw and quickly instructed the driver to take him to the hospital. On his way even though he knew she was fine, he was still terrified, mind was blank. He didn't know what he would do without her, just that thought made him freeze. James lost track of time and before he knew it, he was there, he threw a 20 dollar bill at the driver and ran. He walked through the automatic sliding doors, he ran to the reception to ask where she was „room 72 second floor" the nurse replied, he ran up the stairs and as ran into to the room. A doctor was standing Infront of her and suddenly gasped and said „we're afraid it might be cancer we'll know for sure when the results come" in. They are flabbergasted. He walked up to her bed layer down with her, "I'll give you two some privacy" the doctor left the room and she burst in to tears. He pulled her close and rubbed her back telling her that everything would be alright.

James stayed with Sarah at the hospital for the next few days, refusing to leave her side. The test results came back and unfortunately, it was cancer. James was devastated but he knew he had to be strong for Sarah. They started her treatment at once and James took time off from his store to take care of her. He cooked for her, cleaned for her, he did everything. One evening he walked up to her, and she told him to check the door. He walked up to the door and there it was, a puppy, he looks at the collar to check for a number and there it was... his name, his phone number. "Sarah what's this?" he asked

"Your new dog" she replied

"But why?"

"When I pass awa-"

"No, you will make it through" he cried

"Ok, if I pass away, for whatever reason I want you to have this dog, max I want you to care for it like you cared for me-"

"you'll be fine" he kept insisting but she wasn't letting him stop her

“Because if I die you would be alone, and I want this puppy to remind you of our time together and I want you to care of him and him cheer you up

Everything was going smoothly. He went for walks with Max and if Sarah was feeling good, she would from time to time join them. James wasn't worried about Sarah, he didn't believe it could happen. So, in denial about her condition, he was happy.

They were happy a few week later Sarah was lying in bed when he thought she took a nap. He prepared her a meal and let her sleep for a bit, it was getting quite late, and the food was getting cold, so he walked up to her to wake her up. “Wake up sleepy head as he grabbed her by the shoulder, it was cold. He started to shake her and beg her to wake up. But nothing... He called the ambulance, but he knew it was too late.

James didn't remember the rest of the day. He woke up the next morning, he was in bed he looked up and there he was, Max sitting patiently Infront of him. James wasn't able to process Sarah's death. The dog ran up to him with excitement wagging its tail and licking his face, exited he was shook. He got up. He felt empty. James stumbled into the kitchen as the dog ran around his feet, happy that his owner woke up. He fed the dog, crawled on to the couch and laid down. Before he knew it, the pupper was done eating running around the house. He just wanted to fall asleep and never wake up, but he had to take care of Max. It took him a few minutes but finally he got up, got dressed and found the leash. James looked dead his was hair messy, his clothes looked terrible, he stank. But the day was nice, the sun was shining in the sky, there are no clouds in sight, and it had stopped raining. He looked out of place, on the street were kids playing, people jogging, couples taking strolls. Everyone was happy, except him. Max was pulling him towards the park, but James insisted on walking the shortest path possible. He wasn't enjoying the walk. After circling the street. They returned home.

He soon fell into a routine: wake up, eat and feed max, go for a walk, lay down, check up on the store, lay down and watch a show with max, go for another walk, eat and feed max again and go to sleep. He didn't enjoy this. The walks were dull, and he was constantly thinking about Sofie and how much he missed her. He even at some point considered giving Max away because he annoyed him but Sofie wanted him to take care of the dog and so he did. This continued for a couple of weeks and sooner or later the dog started to take care of him.

Over time James improved slightly he stopped complaining he had to walk

the dog, he started playing with it without even realising it. He took longer paths from time to time to stop by the park, but still whenever anyone would say hi, he would just say hello back and walk off. He was still couldn't talk to people and enjoy it.

But one day Max wanted to go for a walk James finally took a shower it has been a few days and got dresses and they left. It was raining, the weather was terrible, but James didn't mind, he decided to not go to the park but instead sit down at a café and drink a coffee. They walked up to a café that allowed dogs inside, and he ordered a cappuccino, and he sat down next to a lady Max was interested in her and even got a pet. "Hi my name is James" he told her as he sat down "Cristene" she replied, they started talking about his dog, but that conversation ran out quickly. He finished his coffee and got up. He tried to get max to leave but he wouldn't budge. He tried again but max still wouldn't move so he sat back down, and suddenly the conversation evolved quickly. They started talking and a few minutes later Cristene got up and said "It was nice talking to you, but I have to go, but here's my number. Call me." they both left and after James and max got home James left the number on the coffee table. He wasn't planning on calling her but later max walked up to the coffee table James look and decided to call.

"Hey its James do you want to meet sometime?" he asked her

"Sure, would at the beach at 7 tomorrow work?" she suggested

"Yes, that would be great."

The next day James took max to the beach, he was early, he sat down on the beach with max the sun was setting. James realised he was happy, he had finally processed Sarah's death and it was all because of his best friend sitting next to him.

Max.

Opiekunka projektu:
Natalia Kowalczyk

Ilustracja na okładce
Julek Franco-Janecki

Opracowanie graficzne:
Paulina Ochnio